

BAĞIMSIZLIK
DEMOKRASİ
SOSYALİZM
İÇİN

YURUMUS

HAFTALIK SİYASİ HABER VE YORUM DERGİSİ SAYI : 48 — 9 MART 1976 — 5 TL.

MC, mukaveleye dayanan

700 milyon
liralık
alacaktan
tek taraflı
olarak
vazgeçti

İrnek Hükümeti,
Akdeniz Gübre
Sanayii
35 dolar
üzerinden
amonyak
sağlama
ve ek kredi
getirme
sahihliğine
kaymayan
Kuvvet'teki
Pisliklerine ait
hisselerin
millileştirilmesini
önermiştir.

Adalet Bakanı:
"Başsavcı,
MHP hakkında
ya takibata
geçti, ya da
geçmek
üzere'dir,"

Petrol aramasında
kullanılması gereken
4 milyar lira,
Gübre Sanayii ile
Kamu İktisadi
Teşebbüslerini
zararlarını kapamak
için harcandı

Demirel ve iki bakanın
Mobilya
olayındaki
sorumluluklarını
inceleyecek
komisyon
kuruldu

HÜKÜMET, DÖVİZLERİN KONTROLÜNÜ DE YITIRDI

TÜRKİYE'NİN
DÖVİZ
REZERVLERİ
YABANCI VE ÖZEL BANKALARIN ELİNE GEÇTİ

Ay	1975	1974
Ocak	12.100	11.500
Şubat	11.800	11.200
Mart	11.500	10.800
Nisan	11.200	10.500
Mayıs	10.900	10.200
Haziran	10.600	9.900
Temmuz	10.300	9.600
Ağustos	10.000	9.300
Eylül	9.700	9.000
Ekim	9.400	8.700
Kasım	9.100	8.400
Aralık	8.800	8.100
YILLIK ORTALAMA	10.000	9.500

Yatınburnu
sanığı
Aksu'nun
ayak
başparmağının tırnağı

mc iktidardan düşürülmelidir

40 milyonluk hisse
senedi usulsüz satıldı,

Ege Üniversitesine yapılan saldırıyı Ülke
Ocakları Şube Başkanının yönettiği saptandı

Malatya Operasyonu

POLİS
YAHYA
DEMİREL

Oncü Kitabevine yapılan sabotaj

Rüşvet alanların
adları ABD'den istendi

MC'nin
giriştiği
öğretmen
kıyımı,

RIFAT DİYE BİRİ...

Rıfat başçavuşu Hacettepe-Beytepe öğrencileri iyi tanır.

1975-1976 ders yılı başladığından bu yana, Beytepe Kampusunda görev yapan Rıfat başçavuş, önemli görevler yapıyor. İlerici, yurtsever öğrencilere saldıran faşistler bu saldırılarında asayişini teminle görevli Rıfat başçavuştan herhangi bir güçlük görmüyorlar.

Rıfat başçavuşun görevi başka anlaşılır. Bunlardan biri, okulda yapılan forumlarda konuşan öğrencilerin peşinden koşmak. Buna karşılık bugüne dek Rıfat başçavuşu silahlı faşistlerin peşinden koşarken gören olmadı.

Hacettepe Üniversitesi 1 Mart günü açıldı. Okula gelen öğrenciler çok sıkı güvenlik tedbirleri alındığını, jandarmasının etrafta kol gezdiğini gördüler.

tirildi. Rıfat başçavuş emrini vermişti, aynen şöyle diyordu: "Bana karşı duran herkesin ağzına dipçiği vurun"

2 Mart günü okula gelen öğrenciler Fen Fakültesinin faşist komandolar tarafından işgal edildiğini gördüler. İşgalci faşistler, Fen Fakültesinde derse girmeye çalışan öğrencilerin üzerine saldırdılar. Hatta, Ülkü Ocakları Derneği eski ikinci başkanı Burhan Kavuncu öğrencilerin üzerine ateş açtı. Burhan Kavuncu'yu yakalamaya çalışan öğrencilere ise yine Rıfat diye biri engel oldu.

Öğrenciler bütün olup bitenler üzerine yüzbaşı Sedat Özyaşar'a çıkıyorlar, Burhan Kavuncu'nun öğrencilere ateş açtığı söylenildiğinde yüzbaşının sözü şu oluyor: "Hayır, o değil, ben ateş açtım."

Hacettepe - Beytepe Kampusunda Faşistler Toplu Halde

KOMANDO- ÜMMETÇİ BASKISI ALTINDA YSE İŞÇİLERİ

Antakya YSE Müdürlüğünde çalışan işçiler, çeşitli baskılar altında YSE-İŞ sendikasına üye kaydedildiler. İşçiler daha önce KÖY YSE-İŞ Sendikasına üye bulunuyorlardı.

Antakya'da işçiler üzerindeki baskılar öteden beri sürmektedir. YSE-İŞ Sendikasına ve ayrıca Ülkücü İşçiler Derneği'ne üye olmayan işçiler dövülmekte ve sürekli olarak işten atılma tehdidi altında tutulmaktadır.

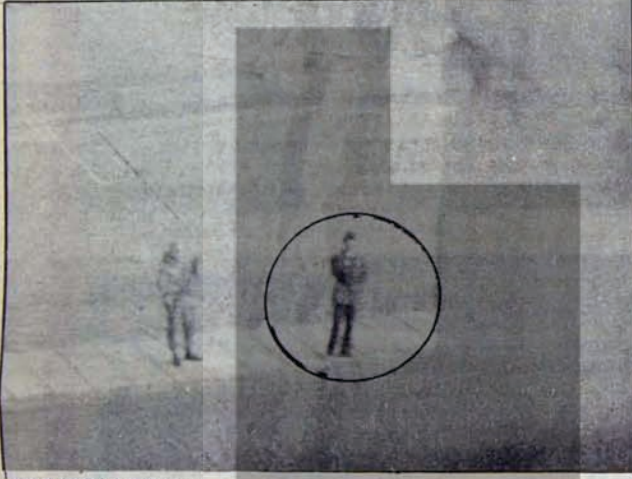
Antakya'daki "ülküçülerin" sayıca yeterli olmaması üzerine son olarak Adana'dan 90 komando getirilmiş, işçiler üzerindeki fiili baskılar bunlara uygulanmıştır.

Adana'dan getirilen ısmarlama komandoların görevleri bununla da kalmamaktadır. Resmi tatil günlerinde bu komandolar, YSE'ye ait resmi arabalara bindirilerek dolaştırılmakta, özellikle "solcuların yoğun bulunduğu" sanılan okulların önünde öğrencilere gözdağı ve-

rilmektedir.

Antakya'daki YSE'ye ait işyerindeki toplu sözleşme yetkisi Adana Bölge Çalışma Müdürlüğü tarafından halen incelenmektedir. Ancak Adana Bölge Çalışma Müdürü Fuat Çetiner ve yardımcısı Mehmet Karadurmuş tescilli birer komando. Çalışma Bakanlığı'nın, MİSK'in bölgede geliştirilmesi için özellikle bu şahısları Adana'ya gönderdiği söyleniyor. Çetiner ve Karadurmuş'un çevrelerinde açıkça ilân ettiklerine göre bu iki komando "bölgede MİSK'i geliştirmeye yemin etmişler".

Adana'daki komandolar ve Antakya'daki şubeleri, işçiler üzerindeki oyunlarını bu tezgâh içinde sürdürmeye çalışıyorlar. En büyük yardımlardan birini de Antakya YSE Müdürlüğünden görüyorlar. Antakya YSE müdürünü tanımak için bu kişinin Ramazan Bayramında YSE personeline dağıttığı "duyuru"ya bir göz atmak yeterli olur sanırız.

Şükrü Bulut'u öldürmekten sanık M. Fatih Yurdal okulda serbestçe dolaşıyor.

Öğrenciler arabalardan indikten sonra, bir süre önce öldürülen arkadaşlarını Şükrü Bulut ve Nuray Erenler'i anmak için meydana toplandılar. Bu arada Şükrü Bulut'u öldürmekten sanık olarak aranan ve bu durumu bütçe müzakereleri sırasında İçişleri Bakanı tarafından da açıklanan Mehmet Fatih Yurdal ortaklıkta serbestçe dolaşıyordu.

Forumun sona ermesinden sonra, öğrenciler toplu halde kantine giderek Şükrü Bulut ve Nuray Erenler'in resimlerini taşıyan panoları astılar. İşte bu sırada, Rıfat diye birinin görevi fiilen başladı. Rıfat başçavuş ardında 10 silahlı erle kantinden içeri girdi ve duvardaki panoları indirmeye başladı. Olayı resimlerle tesbit etmek isteyen bir öğrencinin elinden makinası alındı, kendisi de gözaltına alındı. Yaptığı hareketin kanunsuz olduğunu kendisine anlatmaya çalışan öğrenciler de çıktı. Ancak bu öğrenciler bizzat başçavuşun verdiği emirle erlere dipçiklet-

ÇOK MUHTEREM YSE. PERSONELİ

Mübârek Ramazanı Şerif Bayramı hepimiz için hayırlı ve uğurlu olsun. Hepinizi bir çatı altında görmeyi daima arzuladım ve hepimizin kardeşçe geçinmesinin ve bütün gelmiş geçmiş husumetlerin bu bayramda unutulması, bilhassa niyâz etmekteyim.

Mübârek Ramazanı Şerif Bayramının üçüncü günü birlik ve beraberlik içinde birbirlerinizi kucaklamanız, barışmanız ve her türlü nifakçıların ve düşmanlardan atmanız için, Ülkücü işçiler derneği salonlarında bir toplantı düzenlenmiştir.

Allah hepimizi düşmandan, nifakçılardan ve bu memleket düşmanlarından korusun der, hayırlı ve uğurlu tatiller dilerim.

Ümmetçi - Ülkücü Müdürün ramazan mesajı

M. Feyzi YERTUT
YSE. MÜDÜRÜ

YORUMS

HAFTALIK SİYASİ HABER VE YORUM DERGİSİ

Sahibi:

Nihat SARBİN
Yazı İşleri Müdürü:
Metin ÇULHAOĞLU
Teknik Sekreter:
Uğur OKMAN

Genel Yayın Yönetmeni:

Osman SAKALSIZ
Yazı Kurulu:
Umur COŞKUN
Metin ÇULHAOĞLU
Mehmet AKÖZER
Varlık ÖZMEK
Ercan EYOBOĞLU

Izmit : Yusuf ALTINTAŞ
İstanbul : Hacı KANTARCI
İzmir : Aydan GEDİKALİ
Eskişehir : Vedat BARANÖĞLU
Bursa : Cengiz KOÇ
Adana : Ceyhan CAN
Diyarbakır : Ruhu KOÇ
Avrupa : Rauf KAYA
19 Rue Emile Dubois 75014
PARİS

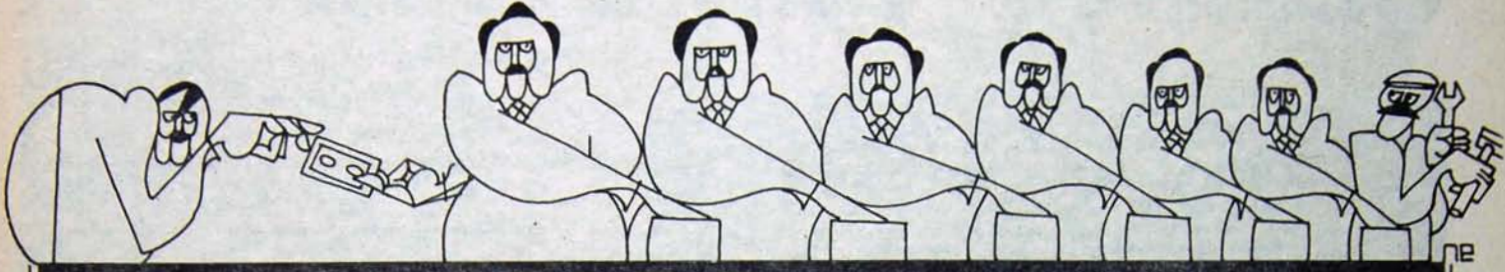
YÖNETİM:

Konur Sokak 15/8 Kızılay
Ankara Tel: 17 45 81
İSTANBUL BÖROSU:
Fıyıcıoğlu Cad. 21/1 Çemberlitaş
İstanbul Tel: 26 35 67
ABONE KOŞULLARI
Yıllık : 200 TL.
6 Aylık : 100 TL.

İLAN KOŞULLARI:

Arka Kapak (renkli) : 7500 TL.
Arka Kapak (siyah beyaz) : 6000 TL.
İç sayfalarda sütun santimi: 20 TL.
Yayın ilanları : % 50 indirimli

Eğe Dağıtım : Orhan ÖZŞİŞMAN
Baskı: Daily News Web-Ofset Tesisleri

SOSYALİZMİN GÜCÜNE İNANMAK

YALÇIN KUÇUK

Sosyalizmin gücüne inanmak. Bir softanın bir hurafeye inanması gibi değil. Sürekli olarak tarihle doğrulanmış bir bilimin verdiği güçle inanmak. Bugün, her ilerininin, her demokratın kendisini sosyalist sandığı bugünlerde, sosyalist olmanın gerçek ölçütü burada yatıyor. Üstelik yalnızca inanmakta da yatmıyor. Bu inancı, sapmasız bir tutarlılıkla ortaya koymak da gerekiyor. Sosyalizmin gücüne güvenmek, bu güvenin gerektirdiği eylemi inançla sürdürmek. Sürekli olarak, kütlelerdeki büyük sosyalist potansiyeli harekete getirmeye çalışmak. Sosyalist olmanın turnusol kağıdı, burada yatıyor.

Sınıfların varlığı ve sınıf mücadelesinin kabul edilmesi. Bunlara evet. Ancak sınıfların varlığı ile sınıf mücadelesinin kabul edilmesinin, bilimsel sosyalizmin bütünü olmadığını hatırlanması gerekiyor. Sınıflar ve sınıf mücadelesi, yirminci yüz yılın başından itibaren hız kazanan burjuva toplum biliminin iyice soysuzlaştırılması sürecinden önce, burjuva bilimince de kabul ediliyordu. Dün de, bugün de burjuva toplum biliminin kabul etmediği, sınıf mücadelesinin kaçınılmaz olarak sosyalizm ile son bulacağı. Her türden, bilinçli ya da bilinçsiz burjuvalarla sosyalistleri ayıran temel nokta burası.

Bu nokta, bilimsel sosyalizmin, en can alıcı ilkelerinden birisi. Bilimsel sosyalizmin kurucusu da, kurduğu bilimsel sisteminin yeniliğini burada buluyor. 1852 yılında, New York'ta oturan J. Weydemeyer'e yazdığı mektupta şunları söylüyor: "Ve bana gelince. Modern toplumda sınıfların varlığının ve bunlar arasındaki mücadelenin keşfinde hiç bir payım yok. Benden çok önce burjuva tarihçileri bu sınıf mücadelesinin tarihsel gelişimini ve burjuva iktisatçıları da sınıfların ekonomik anatomisini keşfetmişlerdi. Benim yaptıklarım da yeni olanlar, şunları kanıtlamamdır:

- 1) *Sınıfların varlığının, yalnızca, üretimin gelişiminin özel tarihsel aşamalarına bağlı oluşu,*
- 2) *Sınıf mücadelesinin zorunlu olarak, proletarya diktatörlüğüne yol açması,*
- 3) *Diktatörlüğün de, yalnızca, bütün sınıfların ortadan kaldırılması ve bir sınıfız toplum için bir geçişi oluşturması."* (Marx-Engels, Selected Works, sayfa 679)

Proletarya diktatörlüğü, Avrupa'da tartışılıyor. Avrupa'daki tartışma, işçi sınıfı iktidarının gündeme girmesinin sonucu. Proletaryanın dışında geniş yığınların sosyalizme yönelmesiyle ilgili. Bir de Avrupa'nın, emperyalist sistem için can alıcı bir öneme sahip olmasıyla ilgili. Tartışma, buradan kaynaklanıyor. Fakat tartışma, herşeyin ötesinde yalnızca, işçi sınıfı iktidarının kaçınılmazlığını vurguluyor.

Güçlü bir sosyalist örgütle, her seçimde verilen oyların anlamlı bir çoğunluğunun sağlandığı toplumlarda durum farklı. Bu tür toplumlarda, tartışma başka noktalarda odaklaşıyor. Türkiye gibi toplumlarda ise daha başka yerlerde. Türkiye'de sosyalist örgüt yeniden kuruluş sürecinde. Büyüyen sosyalist potansiyelin bütününi kucaklamış olmaktan uzak. Bu yüzden sosyalist örgütün gücü, sosyalizmin gücünden daha az. Örgütsüz, sosyalizm olmaz. Ama örgütlenme sürecinin tamamlanmadığı bir aşamada, örgütün gücüne bakıp, sosyalizmin gücünü küçümsemek de olmaz. Çünkü, sosyalizmin gücünü küçümsemek ile sosyalist olma bağdaşmaz.

Sosyalizmin gücünü küçümsemek ile Türkiye solunu bölünmüş görmek ve göstermek eş anlamlı. Bunun nedenleri çok açık ve çok basit. Bugün Türkiye solunun bölünmemiş olduğunu savunanların, Türkiye'deki tartışmalardan habersiz olduğunu iddia etmek mümkün değil. Tartışmalar var. Tartışmaları aşan küfürler de var. Fakat bütün bunlara karşın, Türkiye solu bir bütün. Çünkü, bugün Türkiye'de sosyalist akım ile bu akımın gerisinde kalmış çırpınmalar var. Çırpınmaların bir bölümü, daha önce, daha geri bir tarihte sosyalist akım içinde yer alanlar. Bugün, daha ileri bir tarihte, hâlâ kaldıkları yerlerde. Sosyalist akımı da kaldıkları yerde tutmaya çalışıyorlar. Tutabilecekle-

rini sanıyorlar. Sosyalizmin gücüne güvenemeyenler, sosyalizmin gelişme sürecini göremeyenler, bu yerlerinde çakılı kalanlara bakarak Türkiye solunun bölünmüş olduğunu sanıyorlar.

Simya, kimyanın başlangıcı. Müneccimlik de, astronominin başlangıcı. Dolayısıyla, simya ile müneccimliği, kimya ile astronominin ve de tüm bilimlerin çocukluk dönemi saymak mümkün. Bilim, simya ve müneccimlik ile başladı. Fakat bir süre sonra, simya ile müneccimlik, bilimin gelişmesinin ayak bağı oldu. Bilimi geliştirmek için simya ile müneccimliğe karşı amansız bir mücadele vermek gerekti. Bilim, böyle bir mücadele ile gelişti. Artık tarikat haline gelen simya ile müneccimliği geride bırakarak gelişti.

Benzetme, Marx'a ait. Benzetme, "Enternasyonel'de Bölünme İddiaları" adlı incelemede yer alıyor. Benzetmeden hemen önceki değerlendirmeyi okumak, bugün özellikle gerekli: "Proletaryanın burjuvaziye karşı mücadelesinin ilk aşaması tarikatçılığın (sekteklik) işaretlerini taşır. Bu, proletaryanın henüz bir sınıf olarak hareket edecek kadar gelişmişlik aşamasına ulaşmamış olmasından ileri gelir. Bireysel düşüncüler, sosyal zıtlıkların eleştirisini yaparlar ve işçi kütlesinin sadece kabul ettiği, yaydığı ve uygulamaya koyduğu fantezi çözümler ortaya koyarlar. Doğası gereği, bu biçimde kurulan tarikatlar, absentsyonistdirler; (herşeyin dışında kalırlar) tüm gerçek eylemlere, politikaya, grevlere, koalisyonlara, kısacası, birleşik her harekete yabancıdır. Proletarya kütlesi, bunların propagandasına düşman değilse de, bu propaganda-dan hiç bir zaman etkilenmez." (Marx: Political Writings, Cilt III, sayfa 298)

Sosyalizmin gücü, bilimsel bir zorunluluk olmasından ileriye geliyor. Bilimsel zorunluluk, proletaryanın ve işçi sınıfının, sosyalizme ters akımlara karşı bir koruyucu içgüdüye sahip olmasıyla da ilgili. Bu yüzden tarikatlar, hi-zipler, köksüz çalılara benziyor. Güçlerinden çok hareket olanağını daralttıkları için rahatsız edici oluyorlar. Hareket yeni boyutlar kazanınca da kendi yalnızlıklarında içinde kurumaya mahkum oluyorlar.

Bugün Türkiye'de sosyalist örgütün gücü, sosyalizmin gücünün gerisinde. Bunu açıklıkla kabul etmek gerekiyor. Fakat açıklıkla kabul edilen, hiç bir yanlışlığa kaynaklık etmemeli. Sosyalist örgütün gücüne bakarak hiç kimse sosyalizmin gücünü küçümsememeli. Sosyalizmin gücünü küçümseyenler, sosyalist olamazlar. Birincil gerek burada. Bu güce güvenmeden, bu güce dayanmadan hiç bir hareket olmaz. Birinci nokta burası. İkinci nokta ise şu: Sosyalistler, hiç bir olguya duragan (statik) bir açıdan bakmaz. Aslında önemli olan olgular değil süreçler. Bu yüzden sosyalist örgütün bugünkü gücü de tek başına fazla anlamlı değil. Anlamlı olan, sosyalist örgütün gelişme süreci. Yine bu yüzden hızla gelişen örgüt ile, gelişmeyen veya hızla gerileyen örgütleri de birbirinden ayırmak gerekli. Bugün Türkiye'de bu ayırımı yapmadan sosyalizmden söz etmek oldukça zor. Bugün Türkiye'de bu ayırımı yapmamakla sosyalizmin gücüne güvenmemek eş anlamlı. Çünkü devinsel (dinamik) bakış açısında, sosyalizmin gücü ile sosyalist örgütün gücü biri birine paralel bir gelişme göstermek zorunda.

Gelişme? Her gelişme zaman kavramı ile ilgili. Hangi zaman aralığındaki gelişme? Buna cevap bulabilmek için Türkiye'nin somut koşullarına bakmak gerekiyor. Türkiye'nin somut koşullarında ise kilitlenme görülüyor. Ekonomik, siyasal ve sınıfsal kilitlenme var. Kilitlenme, bir yanda işçi sınıfı ve müttelikleri, diğer yanda, birleşik sermaye cephesi arasındaki netleşmeyi artırıyor. Netleşme de zamanı hızlandırıyor. Zamanın hızlanması, "yirmi yılın birkaç güne içerilmesine" yol açabiliyor. Yirmi yılın bir kaç güne sığmasını da Lenin, Marx'ın en önemli düşüncelerinden birisi sayıyor. (Lenin, Selected Works, Cilt I, sayfa 29) Türkiye, zamanın çok hızlandığı bir dönemde geçiyor. Türkiye'de sosyalizmi de, sosyalist örgütü de hızlanan zaman içinde görmek gerekiyor.

ÇEMBER DARALYOR

Atilla Özçelik - Yahya Demirel: Mobilyalarna İzmir'de el kondu.

MOBİLYA OLAYININ YAHYA DEMİREL'DE DONUP KALMAYACAĞI ANLAŞILMAKTADIR. SÜLEYMAN DEMİREL'İN KARDEŞLERİNİN ORMAN ÜRÜNLERİ VE DOLAYISIYLA MOBİLYA İŞLERİNE YAKINLIĞI ÇEMBERİ DARALMAKTADIR.

ÖTE YANDAN LOCKHEED UÇAK ŞİRKETİNİN DAĞITTIĞI RÜŞVET OLAYININ KAHRAMANI NEZİH DURAL'IN KARDEŞİ ATILLA DURAL İLE FUAT NORAS VE HACI ALİ DEMİREL ARASINDA UZANAN İLİŞKİLER OLAYIN BİR BAŞKA YÖNÜDÜR.

DEMİREL BİRADERLERİN DURAL'LAR İLE YAKINLIKLARININ BİR BAŞKA YÖNÜ DAHA VARDIR. HALEN DURAL'LARA AİT ANKARA NECATİBEY CADDESİNDEKİ BİR OTELİN ESKİ MÜSTECİRİ HACI ALİ DEMİREL'DİR.

Amerikan Lockheed uçak şirketi tarafından Türkiye'de dağıtıldığı belgelerle açıklanan rüşvetler üzerindeki esrar perdesi üç hafta sonra yırtılmaya başladı.

Geçtiğimiz haftanın Cuma günü sabah saatlerinde başkentte, "Hava Kuvvetleri Komutanı Orgeneral Emin Alpkaya'nın istifa ettiği" yolunda çıkan söylentiler, öğleden sonra yerini Genelkurmay Başkanlığı Genel Sekreterliği bildirisine terketti ve Alpkaya'nın istifası resmen açıklandı.

Konuyla ilgili gelişmeler YÜRÜYÜŞ'ün dizgiye hazırlandığı sıralarda başdöndürücü bir hızla sürüyor ve rüşvet olayıyla ilgili olarak bir takım isimlerin daha açıklanmasının an meselesi olduğu bildiriliyordu...

Hava Kuvvetleri Komutanı Orgeneral Emin Alpkaya'nın istifasının TRT'nin 19 haber bülteninde açıklanmasından sonra, başkentten önemli merkezlerinde yoğun konuşmalar, tartışmalar yapıyor. Bunlar içinde bir listeden söz ediliyor ve Alpkaya ile birlikte diğer bazı isimleri de taşıyan bir listenin "Hürriyet" gazetesi tarafından Korgeneral Musa Ögün'den alındığı ileri sürülüyordu.

Kesin olgulara dayanmayan, ancak yoğun biçimde dolaşan söylentilere göre, Lockheed firmasının Türkiye'de de rüşvet dağıtığının basında yayınlanması üzerine, sözü edilen olaya Türk Silahlı Kuvvetleri mensuplarının da iştirak edip etmediklerini tesbit amacıyla kurulan "Genelkurmay Başkanlığı ve Milli Savunma Bakanlığı Müsterek İdari Araştırma ve Soruşturma Komisyonu" Başkanı Korgeneral Musa Ögün, Hürriyet gazetesine listeyi vermiş ve liste iddiaya bakılırsa gazete tarafından kasaya konmuştu...

Bu arada sözü edilen listenin "Ayrıntılı Haber" gazetesinin de eline geçtiği ve gazetenin listeyi açıklayacağı söyleniyordu...

LİSTEDEKİ İSİMLER...

Listede kimlerin adları vardı?

Hava Kuvvetleri Komutanı Orgeneral Emin Alpkaya'nın istifa haberinden hemen sonra herkes, Alpkaya'nın adını kimlerin izleyeceğini merak etmeye başladı.

Söylentiler bir takım isimler üzerinde dolaşıyordu. Kesin olarak belirtilmeyen ancak en çok adı geçenler arasın-

da özellikle Hava Kuvvetleri Komutanlığı Kurmay Başkanı Korgeneral İhsan Gökşaran, Korgeneral Mehmet Harput ve emekli generallerden Zeki İlter ile Mithat Ceylan adına rastlanıyordu.

Söylentilerin en yoğunlaştığı isimler bunlardı. Bu arada yine bazı isimlerden söz ediliyordu...

İSTİFA MEKTUBU VE SONRASI

Bu arada dikkati çeken bir başka husus da, Hava Kuvvetleri Komutanı Emin Alpkaya tarafından Başbakan Süleyman Demirel'e ve Genelkurmay Başkanı Orgeneral Semih Sancar'a gönderilen istifa mektubunda yer alan bir ibareydi. Alpkaya mektubunda "Hava Kuvvetlerine yöneltilen haksız eleştiri ve tartışmaların, hava kuvvetleri gibi yüce bir müesseseyi yıpratmasına asla razı olmayacağımı" belirtiyordu.

Alpkaya'nın bu sözleri, alışılmış bir istifa mektubunda yer alacak cinsten sözler değildi ve önemli gelişmelerin ipucu niteliğindeydi...

Aslında Alpkaya, Başbakan ve Genelkurmay Başkanı ile birlikte Cumhurbaşkanlığı Fahri Korutürk'e de bir mektup göndermişti ama TRT nedense bu mektubu vermeyi uygun görmemişti...

Gene bu arada, kamuoyunda Emin Alpkaya'dan boşalan Hava Kuvvetleri Komutanlığına kimin atanacağı sorunu tartışılmaya başlandı.

Öteden beri Süleyman Demirel'e sempatik geldiği iddia edilen Emin Alpkaya'nın yerine kim atanacağı?..

Bu konuda prosedür düşünülmezsin ilk akla gelen isimler Hava Orgeneral İrfan Özaydınlı ile Hava Orgeneral Ethem Ayan'ın isimleriydi.

Önümüzdeki Ağustos ayında emekliye ayrılması kesinleşen Emin Alpkaya'nın boşalan yeri için MC'nin Orgeneral Ethem Ayan'ın düşündüğü başkent kulislerinde söylenmekteydi. Bu söylentilere göre, Orgeneral Özaydınlı da Ağustos'ta emekliye sevk edilecekti...

Ancak Alpkaya'nın istifası ile boşalan makama acilen bir atama yapmak gerekiyordu. Kıdem esasına bakılırsa Orgeneral Özaydınlı'nın Hava Kuvvetleri Komutanlığına atanması gerekiyordu.

Oysa, bu tartışmaların yapıldığı sıralarda Hava Kuvvetleri Komutanlığı görevine vekaleten İzmir Hava Eğitim Komutanı Korgeneral Cemal Engin'in getirildiği açıklandı.

"VEKALETEN" AMA NEREYE KADAR?

Korgeneral Engin'in vekaleten Hava Kuvvetleri Komutanlığı görevine getirildiğinin açıklanmasından sonra yorumlar yön değiştirdi. Ancak burada da ilginç bir durum vardı. Prosedür gereğince Kuvvet Komutanlığına, kurmay başkanının getirilmesi gerektiği tartışılmaya başlandı. Kurmay Başkanı Korgeneral İhsan Gökşaran'dı. Ancak Korgeneral Engin'in de daha kıdemli olduğu söyleniyordu.

Gökşaran isminin atlanması, adı üzerindeki söylentilere yoğunluk kazandırırken, Hava Kuvvetleri Komutanlığı'nın Ağustos ayına kadar vekaleten yürütüleceği ileri sürülüyordu.

Jandarma Genel Komutanlığına da halen vekaleten yürütüldüğüne dikkati çeken çevreler, bu uygulamamın MC tarafından Ağustos ayında ordu üst kademesinde yapmayı düşündüğü köklü değişikliklerle ilgili olduğunu belirtiyorlardı.

Şimdi merak konusu, halen Askeri Şura üyesi bulunan Orgeneral İrfan Özaydınlı ile Orgeneral Ethem Ayan'ın Ağustos ayına kadar bu süreyi Şura üyesi olarak doldurup doldurmayacakları hususudur...

SİLAH ŞİRKETLERİ TEMSİLCİLERİ

Birden bire gelişen olayların bir çok yönü tartışılırken, üzerinde en çok konuşulan konuların başında Türkiye'deki yabancı silah şirketleri temsilcileri ve onların Türkiye'de kurdukları ilişkiler ve çevreleriydi...

Özellikle, 1972 yıllarında Milli Savunma Bakanlığı Müsteşarlığı yapan ve sonradan emekliye ayrılan Zeki İlter üzerinde duruluyordu.

1972 yılında Amerikan patenti ile çalışan, merkezi İsviçre'de bulunan bir firmadan "Orlington" marka uçaksavar radar sisteminin alınması ile ilgili olarak, Ferit Melen'in başbakan bulunduğu hükümetin Milli Savunma Bakanlığı müstearı Orgeneral Zeki İlter, 20 Ağustos 1972 tarihinde 4 milyar liralık alımın 1.5 milyarlık kısmının bu firmadan yapılmasını onaylamış, altı gün sonra emekliye ayrılarak bu firma ile ilişki kurmuştu.

Başkentten önemli kulislerinde bu olaydan söz ediliyordu. 28 Mayıs 1948 tarih ve 1339 sayılı yasa askeri hizmetten ayrılanların 5 yıl süre ile hiç bir şekilde devlet almalarına karşamıyacağını öngörürken İlter'in, bu süreyi doldurmadan alım-satım işine katıldığı iddia ediliyordu...

Gene bir söylentiye göre, İlter, müstearlığı döneminde Türk Silahlı Kuvvetleri teçhizat ve malzeme kadrosuna "Bell" helikopterlerini ismen kadro aracı olarak koydurtmuştu. Emekli olunca da Pantürk firması ile ilişki kurmuş ve bu firmanın alımına aracı olduğu "Agusta Bell" helikopterlerinin Kara Kuvvetleri Komutanlığına satın alınmasında rol oynamıştı...

HER TAŞIN ALTINDAN ÇIKAN İSİM...

Bu arada Pantürk firması adı geçince bir başka isim daha hatırlanıyordu: John Benda...

Önceki ay içinde Kara Kuvvetleri Komutanlığı için alınan 50 adet İtalyan "Agusta Bell" helikopterlerinin satışına adı karışan John Benda'nın İtalyan petrol tröstü ENI'nin ve Pirelli'nin Türkiye temsilcisi olduğu söyleniyordu.

20 yıldır Türkiye'de esrarengiz işler çeviren John Benda'nın ilişkili olduğu bir başka firma da, Irak-İskenderun petrol boru hattının müşavir firması Saim-p'dir.

EMİN ALPKAYA

Eski Demokrat Parti zamanında hükümet yetkilileriyle, özellikle Dışişleri Bakanı Fatin Rüştü Zorlu ile kurduğu ilişkilerden sıkça söz edilen John Benda, 27 Mayıs'tan sonra Milli Birlik Komitesince sakıncalı kişiler listesine alınmış, bu kişinin askeri çevrelere sokulmaması konusunda bir de genelge yayımlanmıştı.

1961 yıllarında Türkiye'deki işleri sarpa saran John Benda, Süleyman Demirel ismi henüz müteahhitler listesinde yer alırken, onun Başbakan olacağı kehanetinde bulunmuştu. 1962 yıllarında, içlerinde Fethi Tevetoğlu gibi irkçılardan bulunduğu bir sohbet toplantısında Benda, Demirel'in geleceğini de okumuştur...

John Benda'nın işleri daha sonraki yıllar gene açılmış ve hatta politik konularda bazı uyarı ve düşüncelerini açıklayacak kadar alan bulmuştu. Yön dergisinin 1965 yılında çıkan 132. sayısında yer alan bir yazıda John Benda şunları söylemişti:

"Yabancı sermayeyi ürkünün bir başka neden daha vardır. Temel siyasi teşekkül olan CHP'de özellikle sosyalizan eğilimler belirmiştir. Aşırı sol bir işçi hareketi olan TİP artan ölçüde ortalığı karıştırmaktadır..."

Türkiye'de yabancı firma temsilciliğini yürüten bir kişinin bu sözleri ilginçtir.

Durumu daha da karanlıklaştıran bir başka husus da, John Benda'nın İngiliz gizli servisiyle kurduğu söylenen ilişkileridir.

İngiliz pasaportuyla dolaşan ve Roma'da Mafia'nın ileri gelenlerinden Kosta Benda'nın ağabeyisi olan John Benda'nın halen MC hükümeti ileri gelenlerinden biriyle kurduğu ilişkiler başkentte ısrarla konuşulan söylentiler arasındadır.

VE MOBİLYA OLAYI...

Rüşvet, yolsuzluk olayları artık hızla saklanamaz ölçülere varmıştır.

MC'nin büyük başı Süleyman Demirel'in yeğeni geçtiğimiz haftanın Çarşamba günü sabahı Karadeniz Ereğli'si hapisanesine kondu.

Mobilya ihraç etmeden 20 milyon lira vergi iadesi aldığı yolunda belgeler açıklanan Yahya Demirel'in tutuklandıktan bir gün sonra yaptığı tahliye istemi reddedildi.

Bir gün sonra da, İzmir Mali polisi, İzmir'de bir hangarı basarak, Yahya Demirel'in İtalya'ya ihraç ettiğini yiddia ettığı mobilyalara el koydu.

Yahya Demirel, Kıbrıs'a ihraç ettiğini iddia ettiği mobilyaların sunta çıktığı konusunda iddiaları reddederken, İzmir'de bir hangarda el konulan ve İtalya'da bulunması gereken mobilyalar konusunu çıkmıştır şimdi ortaya.

Görünürde bakılırsa, Yahya Demirel olayı her ne kadar başlangıç olarak ortaya çıkmaktaysa da karışık yumağın en son halkasıdır.

Mobilya konusunda iş ortağı Atilla Özçelik halen İsviçre'dedir ve Türkiye'

ye dönmeyeceği anlaşılmaktadır. Yahya Demirel gibi İspartalı olduğu bilinen Atilla Özçelik, simdilik pek de inandırıcı olmayan "suçsuzluğunu" tekrarlamaktadır.

DURAL'LAR - DEMİREL'LER...

Olayın Yahya Demirel'de donup kalmayacağı anlaşılmaktadır. Süleyman Demirel'in kardeşlerinin orman ürünleri ve dolayısıyla mobilya işlerine yakınlığı çemberi daraltmaktadır.

Öte yandan Lockheed uçak şirketinin dağıttığı rüşvet olayının kahramanı Nezih Dural'ın kardeşi Atilla Dural ile Fuat Noras ve Hacı Ali Demirel arasında uzanan ilişkiler olayın bir başka yönüdür.

Demirel biraderlerin Dural'lar ile yakınlıklarının bir başka yönü daha vardır. Halen Dural'lara ait Ankara Necatibey Caddesindeki bir otelin eski müsteciri Hacı Ali Demirel'dir. Bir zamanlar bu binayı Yükseliş Koleji için tutan Hacı Ali ile Dural'lar arasındaki ilişki kendi ifadelerine bakılırsa mülk sahibi - kiralıcı ilişkisidir. İki aile arasında değişik yönlü yollar birleşmektedir.

BİR BAŞKA YOLSUZLUK...

Rüşvet olayı, "Yahya olayı" derken geçtiğimiz Cuma günü meydana gelen bir başka olay daha vardır. AP Bilecik eski milletvekillerinden Şadi Binay, Gümrük ve Tekel Bakanlığının bir dernek için ayırdığı malları zimmetine geçirdiği iddiasıyla tutuklandı.

Yeşil Ormanlılar Cemiyeti'ne güm-

rüklerden verilen eşyalar konusunda Cemiyet yetkililerinin haberi yoktu. Ama Bakanlık müsteşarı Yavuz Boysan bakan adına izmaladığı bir emirle Cemiyet'e milyonlarca değerinde mal verilmesini sağlamıştı.

Bakanlığa cemiyetin antetli kağıdı kullanılarak bir istek yapılmış ve bakanlık da isteği uygun görmüştü. Oysa istekten hiç bir cemiyet sorumlusu haberdar değildi. Daha sonra açılan soruşturmada AP Bilecik milletvekili Şadi Binay ve Ali Akyürek adındaki bir kişi suçlu görülerek tutuklandılar...

"YAHYA'YI YAKALA!"

Hafta içinde ODTÜ'de ve Hacettepe Üniversitesi'nde öğrencilerle jandarma arasında, öğrencilerin dipçiklenmesine, üzerlerine mitralyözlerin çevrilmesine varan olaylar yer aldı. Hacettepe'deki olaylardan bir bölümü YURUYUŞ'ün 2. sayfasında anlatılıyor. Hem bu okulda hem de ODTÜ'de hafta boyunca "süngüsüz eğitim", "jandarma dışarı!" diye bağrıldı.

Bu arada ODTÜ'de jandarma başçavuşunun bir manga askeriyile kafeteryayı basıp Sosyal-İş sendikasının bildirisini dağıtan işçiyi götürmeye kalkması, on bin öğrencinin toplanmasına yol açtı. Daha olayın başında jandarma arabasını çeviren öğrenciler hep bir ağızdan "Yahya'yı Yakala!" diyorlardı. Emniyet kuvvetlerinin Yahya'yı yakalama yönünde çabaları görülmedi ama işçiyi de bırakmak zorunda kaldılar. Zaten emniyetin "polis" kısmında da Yahya'dan çok öğrencilerle ilgileniliyordu.

Ankara'da Emniyet Müdürü Hüseyin Taluy "karşıt grupların öğrenimi engelleyeceğini" istihbar etmiş, hatta "çatışma çıkacak okulları bile saptamıştı. Taluy Emniyet Müdür Muavinlerine ve Emniyet Amirliklerine gönderdiği 76/360 sayılı 28.2.1976 tarihli "Gizli" yazıda alınacak "tedbirler" i sıralıyordu. Müdür beyin istihbar edemediği sadece olayların çıkacağı "saat"ti.

Taluy'un "öğrenimi engellemek isteyen karşıt grupların olaylar çıkaracağını istihbar" ettiği okullar da ilginçti.

Siyasal Bilgiler, Hukuk, Eğitim Fa-

külteleriyle, Gazi Eğitim Enstitüsü, Erkek Teknik Yüksek Öğretmen Okulu ve Mimarlık ve Mühendislik Yüksek Okulları...

"Gizli" yazıda bu okullar çevresinde alınmasını istediği tedbirler de şöyleydi:

"Bu fakülte ve yüksek okullar çevresinde otomatik silahlı memurlarla gaz ekipleri bulundurulacaktır. Bunlar mutlaka eğitimini görmüş kişilere verilecektir."

Hafta başında durum açıklığa kavuştu.

Pazartesi günü yarı yıl sınavlarına girmek üzere okula gelen Siyasal Bilgiler Fakültesi ve Basın-Yayın Yüksek Okulu öğrencileri sayıca kendilerinden hiç de aşağı olmayan polisle karşılaştılar. Üstelik en son teknik ödürme ve zehirleme donanımları birlikte.

Polisin sınav salonuna kadar girmesi üzerine öğrenciler bu durumu protesto ettiler ve polisin okulu terketmesini istediler. İstekleri kabul edilmeyince önlerine uzatılan sınav kağıtlarına tek bir cevap yazdılar:

"Silahların gölgesinde eğitime harıyr!"

Siyasal Bilgiler Fakültesi ve Basın Yayın Yüksek Okulu öğrencileri gibi Hukuklular ve Eğitim Fakültesi öğrencileri de polis okulu terketmedikçe derslere girmeyeceklerini açıkladılar.

Cebeci bölgesindeki okulları "eğitimi görmüş memurlar"yla ablukaya alan Hüseyin Taluy, ertesi gün yurtlara el attı. Kantinleri kapattı. Yurda giriş ve çıkışlarda öğrencilerin sıkı bir şekilde aranmasını emretti. Bu emre göre, günde ortalama 10 kez yurda girip çıkmak durumunda olan bir öğrenci tam 20 kez aranacaktı.

Ortada merak edilen birşey vardı. Bu olaydan birkaç gün önce Ankara polisinin Başkent'in her tarafını didik didik ederek aradığı (!) Yahya Demirel için, Taluy "otomatik silahlı memurlarıyla gaz ekiplerine" görev mermiş miydi?

Aynı gün gazeteler Yahya Demirel'in beş günlük bir kaçıştan sonra Ereğli'de teslim olduğu haberini veriyorlardı.

TÜRKİYE İŞÇİ PARTİSİNİN YÜRÜTTÜĞÜ
"MC İKTİDARDAN DÜŞÜRÜLMELİDİR"
KAMPANYASI 30 İLDE YÜRÜTÜLDÜ.
TÜM ENGELLEME ÇABALARINA KARŞILIK
AFİŞLEME, BİLDİRİ DAĞITIMI
VE KAPALI SALON TOPLANTILARI
BAŞARI İLE SÜRDÜRÜLDÜ.
KAMPANYANIN İLGİNÇ BİR YANI,
FABRİKALARDA İŞÇİLERİN BİLDİRİ
DAĞITIMINA FİİLEN KATILMALARI İDİ.
KAMPANYANIN SON KAPALI SALON
TOPLANTISI 28 ŞUBAT CUMARTESİ GÜNÜ
ANKARA'DA YAPILDI.
TOPLANTIDA SEYDİŞEHİR İLÇE BAŞKANI
OSMAN ASLANBAY,
MERKEZ YÖNETİM KURULU ÜYESİ
TURGUT GÖKDERE
GENEL BAŞKAN BEHİCE BORAN
KONUŞTULAR.

BEHİCE BORAN:
KAMUOYUNUN, KİTLELERİN,
İLERİ DEMOKRATİK GÜÇLERİN BELLİ BİR
ÇİZGİYE ULAŞMIŞ DİRENİŞİNİN KARŞISINDA
HİÇ BİR HÜKÜMET DURAMAZ.
DEMİREL DE BUNU BİLMEKTEDİR.
ANCAK, MÜCADELE SADECE MC İKTİDARDAN
DÜŞÜNCEYE KADAR DEĞİLDİR.
BUNDAN SONRA DA MÜCADELEYİ DAHA
DERİNLEŞTİREREK VE GENİŞLETEREK
DEVAM ETTİRMEK ZORUNLULUĞU VARDIR.

OSMAN ASLANBAY:
SALDIRGANLARIN, FAŞİSTLERİN
TÜRKİYE'DE ÜSLENEMEMELERİ,
TÜRKİYE'Yİ BİR NAZİ ALMANYASINA
ÇEVİREMELERİ HER ŞEYDEN ÖNCE
SOSYALİSTLERİN GÖREVIDİR.
SENİN EVİN BOMBALANACAK,
SOKAKTA SEN DE DÖVÜLECEKSİN,
BEN DE DÖVÜLECEĞİM
AMA ÖNCE TÜRKİYE HALKININ YÜCE
VICDANINDA İNSANLIK SUÇLULARI
MAHKUM OLACAKLARDIR.

« MC

İKTİDARDAN DÜŞÜRÜLMELİDİR »

Türkiye İşçi Partisi tarafından açılan "MC iktidardan düşürülmelidir" kampanyası geçtiğimiz ay, 14 Şubat'ta başladı. Kampanyanın yürütüldüğü il sayısı 30'u buldu. Türkiye İşçi Partisinin bundan önce yürüttüğü "MC'ye hayır" kampanyası ise 20 ilde yürütülmüştü.

"MC iktidardan düşürülmelidir" kampanyası 19 Şubat'tan itibaren bildiri dağıtımı ile devam etti. Polisin ve faşist grupların engelleme çabalarına rağmen bildiri dağıtımı başarı ile sürdürüldü. Eskişehir, İstanbul, İzmir, Ankara, Adana, Bursa, Ordu ve Hatay'da bir çok partili göz altına alındı.

Bildiri dağıtımının ilginç bir yanı da halkın ve özellikle fabrikalarda işçilerin, bildiri dağıtımına fiilen katılmaları idi.

Afişleme çalışmaları ise 26 Şubat günü başladı. Afişleme çalışmalarında da polisin yasa dışı engelleme çabalarına rastlandı. Afişlemenin ilk gününde İstanbul, İzmir, Ankara ve Bursa'da toplam 177 partili gözaltına alındı. Yalnızca Ankara'da 5 500 afiş yapıldı, bu arada yine yalnızca Ankara'da 49 partili nezarete alındı.

Ancak çeşitli engellemeler, partilerin çalışmalarını etkileyemedi. Bunun üzerine polislerin yansın devlet dairelerinde yerlenen komandolar amirlerinin emri ile afiş kazıma kampanyası açtılar.

"MC iktidardan düşürülmelidir" kampanyası, Türkiye İşçi Partisi Genel Başkanı Behice Boran'ın 14 Şubat'ta Bursa'da yaptığı toplantı ile açılmıştı. Daha sonra Türkiye İşçi Partisi 22 Şubat günü İzmir'de bir kapalı salon toplantısı daha yapmıştı. Kampanyanın son toplantısı 28 Şubat Cumartesi günü Ankara'da yapıldı. Ankara'da yapılan toplantıya kalabalık bir dinleyici kitlesi katıldı. Toplantıda ilk olarak Türkiye İşçi Partisi Seydişehir İlçe Başkanı Osman Aslanbay konuştu.

HÜRRİYETLERDEN SÖZ ETMEK

Aslanbay, Seydişehir'deki olayların, "zaten belirli, sınırlı olan demokratik hakları ortadan kaldırmayı" amaçladığını söyleyerek, konuşmasına başladı. MC militanlarının işçilere saldırması karşısında, emniyet kuvvetlerinin bunları açıkça himaye ettiğini ve bütün bunların uzun bir hazırlıktan sonra tezgahlandığını anlattı.

Aslanbay, Seydişehir'de Türk İş'in kurulmasına karşı olmadıklarını şu sözlerle belirtti: "Eğer Seydişehir'deki işçi kendi iradesiyle bir sendikayı seçiyorsa biz buna saygı duyarız. Ama durum böyle olmaz da, işyerine giden

bir memur siyasi görüşlerinden dolayı dövülür, bir teknisyen tezgahının başında dövülür, tezgahının başında çalışan işçi dışardan gelen bir grup tarafından komaya sokulursa; bu durum karşısında işyerinde idareciler en ufak bir disiplin raporunu dahi üst kurula göndermezlerse, olay adliyeye intikal ettiği zaman şikayetçi olan komadaki adam 12 saat nezarete tutulursa ve döven insanlar da serbest bırakılırsa, durum mahkemeye geldiğinde 50 kişinin içinde dövülen bir işçiye tek kişi şahit olarak ortaya çıkmazsa, o ülkenin geleceğinden, ekonomisinden umutlanmak ve o ülkede hürriyetlerden laf etmek mümkün değildir."

MC İŞÇİLERİN ŞEREFİYLE OYNUYOR

Osman Aslanbay, MC'nin insanların şerefleriyle de oynamaya başladığını söyleyerek şöyle devam etti: "Seydiş-

hir'de 6225 arkadaşım kendi imzasıyla noter huzurunda yalancılığı, sahtekârlığını imzasıyla tevsik etmek zorunda kalmıştır. Bu, işçi sınıfı için yapılan en büyük hakaretlerden biridir. İşçi sınıfının kişiliği, gururu, onuru üzerinde oynanan alçakça, adice bir baskının sonucudur. Bunu yapanları ikaz ediyoruz.

Osman Aslanbay, öğretmenlerin evlerine bomba atılmasını Nazi uygulamalarına benzeterek şunları söyledi: "Bunların Türkiye'de üslenmemeleri, Türkiye'yi bir Nazi Almanyası'na çevirmemeleri her şeyden önce sosyalistlerin görevidir. Sosyalist arkadaşlar Seydişehir'de bunun için gerekeni yapmışlardır. Faşistler Seydişehir'de kamuoyunu kaybetmişlerdir."

Aslanbay sözlerini şöyle bitirdi: "Sen yanmasan, ben yanmasam, nasıl çıkar karanlıklar aydınlığa? Senin evin de bombalanacak, sokakta sen de dövüleceksin, ben de dövüleceğim ama,

önce Türkiye halkının yüce vidadında o insanlık suçu mahkum edilecektir."

İkinci olarak Türkiye İşçi Partisi Merkez Yönetim Kurulu üyesi ve Turizm-İş Sendikası Genel Başkanı Turgut Gökdere söz aldı. Gökdere'nin konuşmasının geniş bir özeti dergimizin 16. sayfasında bulacaksınız.

BORAN KONUŞUYOR

Ankara'daki toplantıda son olarak Genel Başkan Behice Boran söz aldı. Katılanların ilgi ile izledikleri konuşmasını Behice Boran şöyle bitirdi:

"Partimiz aylarca önce 'MC iktidardan düşürülmelidir' sloganını ortaya atıp bunu demokratik mücadelenin güncel, ivedi hedefi olarak ortaya koymuştu. Bundan sonra da bu konuyu mütemadiyen tekrarladı. Daha yakın bir tarihte, 10 Ocak tarihinde verilen bir basın bülteninde MC'yi iktidardan düşürmekle ilgili olarak 8 somut öneri ortaya koydu. Memnunlukla görüyoruz ki bu sloganlar ve bu hedefler siyasal ve siyaset dışı demokratik çevrelerce, güçlerce benimsenmiştir. Solda olmak iddiasını taşıyan ve nicel olarak büyük bir parti olan CHP var ortada. CHP'nin ne derecede solda olduğu ayrı bir konu. Ancak şuna işaret edilmeli ki, CHP, nicel ağırlığını demokrasi mücadelesinde yeterince, gereğince ortaya koymuyor. Demokrasi mücadelesini, hele bu son zamanlarda, parlamento içi mücadeleye hisar ettiriyor. Oysa parlamento içi mücadele, parlamento dışı mücadeleden parlamento içi muhalefet, parlamento dışı toplumsal muhalefetten ayrı, kopuk düşünülemez ve yürütülemez.

TOPLUMSAL MUHALEFETİN GÜCÜ

Hep bildiğiniz gibi demokrasi belirli sürelerde, Türkiye'de 4 yılda bir, genel seçimlerin yapılması ve bu seçim sonuçlarına göre partilerin yasama ve yürütme

Ankara'daki kapalı salon toplantısı

TİP'iler bildiri dağıtıyor.

organlarını oluşturmasından ibaret değildir. Sadece Demirel ve MC, demokrasiyi böyle anlayıp buna inhisar ettirmek istemektedirler. Demokratik rejimin iki seçim arasındaki dönemde ulusal çıkarlardan yana, büyük halk kitlelerinden yana işleyebilmesi için, bu halk kitlelerinin toplumsal diğer demokratik ilericilerle birlikte parlamento ve hükümet üzerinde devamlı baskılarını ve etkilerini göstermeleri şarttır.

Ama bununla yetinilmemelidir. Parlamento dışı toplumsal muhalefetin etkisi parlamento içi oy hesaplarını da değiştirebilir. Yüzen oylar var. Bu oyları toplamakta MC daha becerikli görünüyor. Ama parlamento dışı toplumsal muhalefetin etkisi nabız yükseltirse, bu oyların akışı yönü değişebilir. Kaldı ki MC iktidarı parlamento aritmetiğini kendi lehine çevirmekte başarı gösterir ve bu başarıyı sürdürürse dahi gene de istifa etmek durumunda kalır. Çünkü kamuoyunun kitlelerin, ilericiler demokratik güçlerin belli bir çizgiye ulaşmış direnişine karşı hiçbir hükümet dayanamaz. Demirel de bunu bilmektedir. Nitekim 15 Ocak'ta verdiği bir demeçte şöyle demiştir: 'Eğer kamuoyunda çalkantılar artarsa ve başka bir çare kalmazsa hükümet istifa eder, genel seçimlere gideriz.'

Binaenaleyh MC bu duruma getirilmelidir. Parlamento içi aritmetik olmayorsa, kamuoyunun, kitlelerin, demokratik güçlerin direnişleriyle, muhalefetleriyle ve bu direniş ve muhalefeti belli çizgilere ulaştırılmasıyla bu istifa durumu gerçekleştirilmelidir. Kaldı ki, bizim parlamenter faaliyet anlayışımıza göre parlamentoda hesaplar sadece böyle oy hesaplarına göre yapılmaz. İlerici, sol olma iddiasında olan partiler ve sosyalist parti varsa o, parlamentoyu bir forum olarak kullanmak durumundadır ve günümüzde parlamento MC iktidarının içyüzünü, bütün ayrıntılarıyla, bütün somut ayrıntılarıyla açığa çıkaracak, kamuoyu önünde sergileyecek bir forum olarak kullanılabilir ve kullanılmalıdır. Oy hesabı gene onun lehine çıksa bile en azından esasen yıpranmış ve sallantıda olan MC iktidarı daha da zayıflar ve yıpranır ve giderek istifa etmek durumunda da bırakılabilir.

Türkiye İşçi Partisi kendi gücünde demokratik mücadelede katkıda bulunmak üzere elinden geleni yapmaktadır. Ayrıca diğer demokratik örgütlerin mücadelesini de desteklemektedir. Bu destekleme sadece verilen bildirimlerle kalmamaktadır. Yapılan miting, yürüyüş, toplantı gibi demokratik hareketlere yerel örgütleri vasıtasıyla katılmaktadır ve bu katılımı yaptığı zaman da o miting, o yürüyüşü, o toplantıyı kendi parti propagandasını öne çıkarmak üzere kullanmamakta, ama o toplantı, yürüyüşü, miting yapan örgütün bu işinde başarılı olabilmesi için ona yardımcı olmakta, mitingin, toplantının, yürüyüşün düzenli geçmesi ve başarılı sonuçta ulaşması için elinden gelen yardımcı yapmaktadır.

FAŞİZM YENİLECEKTİR!

Memnunlukla gözlüyoruz ki memleketin diğer demokratik örgütleri ve güçleri de kendi olanaklarıyla mücadele vermektedirler ve mücadeleyi hızlandırmaktadırlar. Ama bu mücadele henüz yetmemektedir. Mücadele sadece MC iktidarını düşürüncüye kadar değildir, ondan sonra mücadeleyi daha derinleştirerek ve genişletirerek devam etmek mecburiyeti vardır. Bugün faşizmin eğilimleri ve uygulamaları ne kadar kuvvetlenir görünse de, aslında tarih faşizmden gerçeklikten yana değildir. Faşizm, sağcılık, gericilik tarihin akışına terstir. Tarihin akışı ulusal bağımsızlıktan, demokrasiden ve sosyalizmden yanadır. Ama böyledir diye mücadeleden geri durmak olmaz. Tam tersine bütün gücümüzle, bütün olanaklarımızla demokratik hak ve özgürlüklerimize her hal ve kârda, her şart ve durumda sonuna kadar sahip çıkarak mücadele vermek durumundayız. Çünkü tarihin akışının önüne geçilemez, durdurulamaz ama tarihin bu akışını da insanlar yapar.'

çark başak' dan

ETKİN KİTLE HAREKETLERİNE DOĞRU

BEHİÇE BORAN

Defalarca belirttik günümüzde tüm kapitalist dünyada ve Türkiye'de demokratik mücadelenin temel gücü, itici gücü, öncü, yönlendirici gücü işçi sınıfıdır. İşçi sınıfı bu tarihsel işlevini yalnızca sendikal örgütleriyle ve sendikal mücadelesiyle yerine getiremez. Politik örgütüyle, bilimsel sosyalizme dayanan partisiyle ve bu düzeyde vereceği demokratik mücadelesiyle ancak yerine getirebilir. Diğer demokratik örgüt ve güçlerin tutarlı, güçlü bir etkinlik kazanabilmesi, dağınıklıklardan olabildiğince kurtulabilmesi için de bu şarttır.

Türkiye'de demokratik hak ve özgürlükler korunacak, giderek genişletilecek ve geliştirilecekse, bu, işçi sınıfının kararlı, tutarlı mücadele vermesiyle olacaktır. Bunun gerçekleştirilmesini burjuva partilerinden beklemek boş bir hayaldir. "Önce demokratik özgürlükler tutunsun, güvenceli hale gelsin, sonra işçi sınıfının yasal partisi kurulsun" demek en azından bir kaytarmacılıktır. Bugünkü şartlarda işçi sınıfı partisi oluşturmanın bir provokasyon olduğunu söylemek ise provokasyonların en büyüğüdür. İşçi sınıfı partisinin yasal varlığının imkânsızlığı konusunda burjuvaziye, MC iktidarına fetva vermektedir.

İşçi sınıfının yasal partisi 12 Mart döneminde ağır darbe yemiştir. Bugün ilk örgütlenme evresindedir. Bunun için nicel ağırlığı henüz büyük değildir, ama nitel ağırlığı vardır ve şimdiden etkinliğini göstermektedir. Asıl önemli olan da nitel ağırlıktır.

Türkiye İşçi Partisi 12 Ekim seçimleri öncesinde MC'nin iktidardan düşürülmesini demokratik mücadelenin ivedi güncel hedefi olarak saptayıp bu sloganı ortaya attı, gerekçesini açıkladı, tüm olanaklarını kullanarak kamuoyuna duyurdu. Seçim döneminde "MC'ye hayır!" kampanyasını yürüttü. 10 Ocak 1976 günkü basın bülteninde Meclis içi ve dışı muhalefetin iktidar üzerinde baskılarını güçlü bir biçimde hissettirmeleri gereğini vurgulayarak bu doğrultuda yapılabilecek işler konusunda sekiz somut öneri ileri sürdü.

Partinin saptadığı güncel ivedi hedef, MC'nin iktidardan düşürülmesi, ve ileri sürdüğü somut öneriler, siyasal ve siyaset dışı çevrelerce, örgütlerce benimsendi. Demokratik kuruluşların bu yönde girişimleri birbiri ardına belirdi.

Parti şimdi de, Meclis'de MC'yi iktidardan düşürme çalışmalarının yoğunlaştığı bugünlerde, aynı hedef ve sloganla yeni bir kampanya yürütmektedir. Tüm ilericiler, demokratik, yurtsever örgütler, kurumlar, basın ve kişiler de kendi olanaklarını kullanarak paralel eylem ve davranışlarla bu kampanyaya katılmaktadırlar.

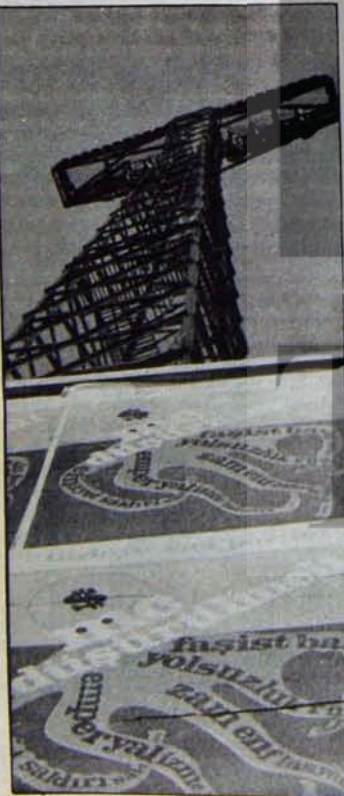
MC'yi iktidardan düşürme işi sadece bir Meclis aritmetiği sorunu değildir. Meclis aritmetiğini kendi lehine çevirebilen bir iktidar da çekilme durumuna getirilebilir; çünkü hiç bir iktidar kamuoyunun, demokratik güçlerin, direnişine, güçlü bir toplumsal muhalefete uzun süre dayanamaz, hele kendi içinden çekişmeli, kitle tabanını gittikçe yitiren, sallantıda olan MC iktidarı gibi bir iktidar.

İzmir'deki konuşmamızda belirttiğimiz gibi, Parlamento içi mücadele sadece Meclis içi oy hesaplarına inhisar ettirilmemelidir. Meclis, MC iktidarının gerçek yüzünün tüm ayrıntılarıyla açığa çıkarıldığı, kamuoyu önünde sergilendiği bir forum yapılmalıdır. Meclis çalışmaları kamuoyu oluşturmaya yönelik olmalıdır. Ve parlamento dışı toplumsal muhalefet demokratik hak ve özgürlükleri kullandırma yoluyla harekete geçirilmelidir. Kısacası parlamento içi muhalefet, parlamento dışı toplumsal muhalefetten kopuk düşünülemez; kopukmuş gibi yürütülürse istenilen sonuçlar alınmaz. Türkiye İşçi Partisi'nin parlamenter faaliyet, mücadele anlayışı budur.

Demokratik mücadelede kullanacakları yöntemleri, araçları örgütler gerçekçi açıdan saptamak durumundadırlar. Gerçekçi olmayan eylem hedefleri koyup etkin biçimde gerçekleştirilmesi olanaksız eylemlere girişmek ters tepir. Verili anda sahip olunan nicel gücü en verimli olabilecek eylemlerle harekete geçirmek gerekir. Türkiye İşçi Partisi açtığı kampanyayı bu anlayışla yürütmektedir. Kapalı salon toplantıları tıklım tıklım dolu olmuştur. Bildiri dağıtma ve afişleme işleri göstermelik bir ölçüde ve gelişigüzel değil, Parti'nin sesini gerçekten duyuracak ölçüde yapılmıştır.

Ve Parti unutmamaktadır ki, en önemli, temel eylem örgütlenmedir; örgütü genişletmek ve etkin bir işlerliğe kavuşturmak. Yürütülen kampanyalarda yerel parti örgütleri, henüz çok yeni olmalarına rağmen, başarılı sınav vermişler, eylem örgütlemeye yeteneklerine şimdiden sahip olduklarını göstermişlerdir.

Türkiye İşçi Partisi, hiç bölünmeden, gerçekçilikten hiç kopmadan, somut şartları, olanakları iyi hesaplayarak, ve bağımsızlık, demokrasi ve sosyalizm mücadelesinin bütünselliğini bir an gözden kaçırmaksızın, daha geniş, daha güçlü kitlesel hareketlere doğru emin adımlarla ilerlemektedir.

CIA DA YENİLGİYE

VIETNAM SAVAŞINDA CIA İSTİHBARATI

CIA'nın istihbarat etkinliğinin değerlendirilmesinde ilk somut olay ulusal kurtuluş kuvvetlerinin Viet-Nam'da 30 Ocak 1968 tarihinde giriştikleri genel saldırı. "Tet taarruzu" olarak da biliniyor.

Tet saldırısından önce ABD haberalma örgütlerinin ve bu arada CIA'nın genel kanısı "düşmanın topyekun bir saldırıya geçecek güçten yoksun olduğu" yolunda. Bölgedeki Amerikan komutanı General Westmoreland, saldırıdan bir kaç ay önce CIA'dan aldığı bilgilere dayanarak, "düşmanın gerilla kuvvetlerinin giderek azaldığı" sonucuna varıyor. Toplanan istihbarat o kadar yetersizdir ki, Ulusal Kurtuluş Kuvvetlerinin Tet saldırısı başladığında Güney Viet-Nam ordusunun yansı izinde bulunuyor.

Ulusal Kurtuluş Kuvvetlerinin başarısından sonra CIA yetkilisi William Colby açıkça itiraf ediyor: "Tet saldırısından önce toplanan bilgiler, düşman saldırısının koordinasyon ve zamanlama bakımından ulaştığı mükemmelliği öngörmekten aciz kalmıştır."

William Colby: "Tet saldırısında düşmanın gücünü önceden tesbit edemedik"

AMERİKAN İSTİHBARAT ÖRGÜTEERİNİN, BU ARADA CIA'NIN ÖZELLİKLE ABD DIŞINDA GİRİŞTİKLERİ FAALİYETLER BÜYÜK GÜRÜLTÜ KOPARIYOR. CIA, DARBELER DÜZENLEYİP HÜKÜMETLER DEVİREN BİR KURULUŞ OLARAK TANINIYOR. ANCAK, ABD DIŞ POLİTİKASININ ÖZELLİKLE SON YILLARDA UGRADIĞI BAŞARISIZLIKLAR DİKKATLERİN CIA ÜZERİNE TOPLANMASINA NEDEN OLDU. ABD'NİN BU "GÜÇLÜ" İSTİHBARAT ÖRGÜTÜNÜN, BAŞARISIZLIKLARDAKİ PAYI ARAŞTIRILYOR. BAŞARISIZLIK, EMPERYALİZMDEN CIA'YA KAYDIRILMAK İSTENİYOR.

BU ARAŞTIRMAYI YÜRÜTENLERDEN BİRİ, ABD TEMSİLCİLER MECLİSİNİN KURDUĞU "PIKE KOMİSYONU". BU KOMİSYON, CIA'NIN FAALİYETLERİ HAKKINDAKİ RAPORUNU 19 OCAK 1976 TARİHİNDE TAMAMLİYOR. ANCAK TEMSİLCİLER MECLİSİ, İCRA ORGANININ SANSÜRÜNDEN GEÇMEDİĞİ SÜRECE, RAPORUN YAYINLANMASINI YASAKLIYOR. BU ARADA, DANİEL SCHORR ADLI BİR GAZETECİ, RAPORU ELE GEÇİREREK "VILLAGE VOICE" ADLI DERGİYE AKTARIYOR. VILLAGE VOICE, 16 ŞUBAT TARİHLİ SAYISINDA PIKE RAPORUNU ÖZETLEYEREK OKUYUCULARINA AKTARIYOR. YÜRÜYÜŞ, VILLAGE VOICE DERGİSİNDE YAYINLANAN CIA RAPORUNDAN ÖNEMLİ GÖRDÜĞÜ BÖLÜMLERİ OKUYUCULARINA SUNUYOR.

Özetleme çalışacağımız Pike Raporu'nun özünü baştaki bu cümle ile anlatmak mümkün. Evet, "CIA da yenilmeye mahkumdur". CIA, güçlü bir istihbarat örgütü. Kolları, adamları dünyanın dört bir tarafına yayılıyor. Her yıl ABD bütçesinden milyonlarca dolar ödenek ayrıyor CIA'ya. Ancak bütün bunlar, ona ABD emperyalizminin gücünün dışında ve ötesinde bir güç kazandırmıyor. CIA'nın yenilgiye mahkumluluğu, emperyalizmin yenilgiye mahkumluluğundan kaynaklanıyor. Onun bir parçası.

Önce, CIA'nın faaliyetlerini araştıran komisyonun amacı üzerinde açıklık kazanmak gerekiyor. Bu komisyon, CIA'nın faaliyetlerini dudak ısıarak ayıplayan demokrat parlamenterlerden kurulu değil. Bütün amaçları, yenilgiye "zahiri" neden bulmak ve Amerikalıların o çok sevdikleri "maliyet-verim" analizini yapmak. Bunu kendileri de açıkça söylüyorlar: "Her yıl devlet bütçesinden milyonlar alan CIA acaba nasıl çalışıyor? Aldıklarının hakkını veriyor mu? Komisyonun cevaplamaya çalıştığı sorular bunlar. Bunun için de bazı "seçme örnekler"den yola çıkılıyor. Bu "örnek"lerde CIA'nın ne ölçüde etkin olduğu araştırılıyor.

CIA'nın faaliyetleri komisyonunda genel olarak iki bölüme ayrılmış: İstihbarat faaliyetleri ve "Örtülü Faaliyet"ler. Bu iki bölümden örnekler ele alınarak inceleniyor. Önce "İstihbarat faaliyetleri".

General Westmoreland Tet Saldırısı karşısındaki başarısızlığın çözümü olarak Viet-Nam'daki ABD askeri gücünü 206 000 kişi daha arttırmaktan bahsederken Güney Doğu Asya'daki ABD yenilgisinin yakın olduğunu gören, başka bir deyişle sorunun yalnızca bir istihbarat sorunu olmadığını düşünen, bir başka CIA yetkilisi ABD'nin gelecekte hassasiyetle eğileceği bölgeler için uyarıda bulunuyor: "Viet-Nam'da başımıza gelenlerin bir başka üçüncü dünya ülkesinde, özellikle Orta Doğu'da ve Basra Körfezi'nde başımıza gelmemesi için gerekli tedbirler şimdiden alınmalıdır."

ÇEKOSLAVAKYA VE ORTA DOĞU'DA CIA'NIN ETKİNLİĞİ

CIA'nın faaliyetlerindeki etkinliği ölçmekle görevli komisyonu çileden çıkaran olaylardan biri de 1968 Çekoslovakya olayları ve Sovyetlerin Müdahalesi. Sovyetlerin Çekoslovakya'ya yaptıkları müdahaleyi ABD yetkilileri bir Sovyet vatandaşından öğreniyorlar. Bu, Sovyetlerin Washington Büyükelçisi Dobrinin. Yani ABD, müdahaleyi, müdahale edenlerden öğrenbiliyor ancak.

CIA yine toplan ağzındadır. Koskoca ABD başkanı olayı, önce büyükelçiden, sonra da radyolardan öğrenmektedir. Bunun nedeni sorulduğunda, CIA yetkililerinin yaptıkları açıklama şu: Müdahaleden iki hafta kadar önce, bir Sovyet birliğinin yerini kaybettik. Bütün aramalarımıza karşılık yeni yerini tesbit edemedik. Meğer Çekoslovakya'ya müdahale eden birlik bu birlikmiş. Daha sonra öğrendik; önce Polonya'ya, oradan da Çekoslovakya'ya geçmiş.

Bu izahat Başkan Johnson'u tatmin etmiyor doğal olarak. Bu istihbarat yetersizliği, Johnson'a göre, Sovyetlere taktik bir ikaz yapılmasını engellemiştir.

Olup bitenler karşısında şaşkına dönün CIA şefi Richard Helms daha sonra durumu şöyle kurtarmaya çalışıyor: "Eğer Çekoslovakya değil de Orta Doğu bir Batı Almanya söz konusu olsa idi, istihbarat mekanizması çok daha iyi işlerdi."

Batı Almanya değil ama Orta Doğu daha sonra söz konusu oldu. Ancak CIA'nın dev istihbarat mekanizmasının burada da iyi işlediği söylenemez. En azından CIA faaliyetlerini değerlendiren komisyon böyle söylemiyor.

Konu, Mısır ve Suriye kuvvetlerinin 6 Ekim 1973 tarihinde Süveyş kanalı ve Golan tepelerinden İsrail'e karşı giriştikleri saldırı. 1973 yazında CIA merkezleri ve Savunma Bakanlığının diğer istihbarat örgütleri "Mısır kuvvetlerinin kanal bölgesinden İsrail'e karşı bir saldırıya girişecek güçte olmadığını" açıklıyor. Suriye'ye gelince; böyle bir saldırı onun için hiç söz konusu değildir.

Sonuç yine böyle olmuştur. Arap kuvvetlerinin 6 Ekim'de giriştikleri saldırı, askeri kazanımlar bir yana, bir bakıma Arapların moral ve siyasi güçleri için de bir adım oluyor.

Bu "istihbarat" başarısızlığının da çeşitli açıklamaları yapılıyor. Bu açıklamalar Pike Raporunda yer alıyor. Bir kısmı, ilginç olduğu kadar eğlenceli de. Örneğin, bir yüksek CIA yetkilisi gelen ham istihbaratın "çok gizli" diye iki üç kişiye gösterilmesinden yakınıyor. Ve ekliyor: "Bu bilgiler örneğin bana gösterilse idi hemen anlardım Arapların saldırıya geçeceğini." Diğer bir gerekçe de CIA'nın "istihbarata boğulması". Bunun anlamı şu: CIA'ya o kadar çok bilgi geliyor ki, elde bunların tümünü değerlendirecek sayıda eleman yok. Bu nedenle kimi ham bilgilere bir süre el bile değmiyor.

Bütün bunlar, ABD emperyalizminin kalbur üstü ellemelerinin emperyalizmin gerileyişine buldukları gerekçeler. Bizler için değil, ama kendileri için inandırıcı olsa gerek. İnandırıcı ki, Orta Doğu başarısızlığından sonra görevlerde değişiklikler yaparak ve yeni analiz yöntemleri geliştirilerek çözüm bulacakları inancındalar.

PORTEKİZ'DEKİ DARBE: ABD UYKUDA MI YAKALANIYOR?

Ama yeni olaylar, yeni gelişmeler bunun aksini kanıtıyor.

Portekiz'deki Caetano rejimi 25 Nisan 1974'te bir askeri darbe ile sona eriyor. Askeri darbeden önce yer alan bazı önemli gelişmeler şöyle: 1974 Şubatında, Spinoza'nın Portekiz'in, sömürge politikasını eleştiren kitabı yayınlanıyor. Spinoza ve Costa Gomes Caetano rejimine sadakatlerini göstermek üzere katılmaya çağrıldıkları bir mitinge gittiyorlar. Mart ortalarında bir piyade birliği Lizbon'a doğru yürüyüşe geçiyor; daha sonra durduruluyorlar.

Portekiz'deki olaylar gelişiyor. Genç subaylar giderek mevcut rejime karşı politize oluyorlar. Caetano rejiminin giriştiği kitle halinde tevkifler, genç subayların daha da öfkeleniyor. Portekiz ordusundan 860 yüzbaşı durumu protesto için açılan imza kampanyasına katılıyorlar. Portekiz'deki CIA yetkilisi, bu hoşnutsuz subayların "ihtilal yapmak gibi bir niyetlerinin bulunmadığını" merkezine bildiriyor.

1974 yılının başlarında dilekçeyi imzalayan küçük rütbeli subayların sayısı 1500'ü buluyor. Daha sonra Lizbon'daki CIA yetkilisi "imza sahibi subaylarla temasa geçip onlara çengel atmakta yavaş kalmak"la suçlanacaktır. Portekiz'deki mahalli CIA yetkililerinin bu ve buna benzer başarısızlıkları üzerine Avrupa'da bulunan ve "25 ülkeyi kollamakla görevli" bir CIA üst yetkilisinden Portekiz konusunda rapor isteniyor. Raporun tamamlanıp merkeze gönderildiği tarih, darbenin gerçekleşip Caetano'nun devrildiği tarihtir.

MAHKUMDUR

BİR DEĞERLENDİRME

Anlatılanlar, Pike Raporu'nda sözü edilenler. Bütün bunlarda, dikkati çeken bir nokta var. Bu noktaya YÜRÜYÜŞ'ün önceki sayılarından birinde değinilmişti. (Bak: YÜRÜYÜŞ sayı: 16 CIA VE KIBRIS) Pike Raporu sürekli olarak CIA'nın yanlışlığını söylüyor. Sorunu, yanlışlığı sınırlamaya çalışıyor. Oysa yanlışlığı ile birlikte söz konusu olan bir başka nokta da yenilgi. CIA bütün bu olaylarda hem yanlış hem yenildi. CIA'yı, dış mihraklı provokasyonları yok saymak nasıl bir yanlış uç ise, bunları kadiri mutlak güçler düzeyine yükseltmek ayrı bir yanlış. Kişileri, ülkeleri bu yanlış uca düşürmek için CIA'nın yanlışlığı, ama yenilemeyeceği propaganda ediliyor. Yanlış, geçici ve tammiri mümkün. Ama yenilgi, özellikle CIA'nın yenilgisi, daha köklü, daha yerleşik. Ve çağımızın temel bir çizgisini yansıtıyor. Çağımızda emperyalizmin yenilgisi, CIA'nın yenilgisinin temeli. Bunu örtmek için emperyalizmin yenilgisi CIA'nın yanlışlığına bağlanmak isteniyor.

Söz edilmesi gereken ikinci bir nokta daha var. O da emperyalizmin ve CIA'nın faaliyetlerinin yalnızca bilgi toplama alanına sınırlı olmayışı. CIA yalnızca bilgi topluyor. Belirli sonuçları elde etmek için belirli eylemlere de giriyor. Bu, söz konusu rapor da açıkça belirtiliyor. Raporun "Örtülü Harekat" başlıklı bölümü bütünüyle buna ilişkin. Pike Raporuna göre örtülü harekat şöyle tanımlanıyor: "Salt bilgi toplama faaliyetinin dışında kalan, belli bir ekonomik, politik ya da askeri sonucu elde etmek için yürütülen gizli faaliyet"

"Örtülü harekat" yukarıda söylediklerimiz açısından büyük önem taşıyor. Çünkü istihbarat alanında yanlışları, yenilgilerden soyutlamak, herşeyi istihbarat yanlışlarına bağlamak daha kolay. Oysa, "örtülü harekat" CIA faaliyetlerinin eyleme ve değiştirmeye yönelik faaliyetlerini daha somut olarak sergiliyor. Yenilgileri daha somut sergiliyor. Pike raporunda bu tür faaliyetlere örnek olarak gösterilen 3 olaydan biri ile başlayalım.

İTALYA'DA KİMLERE NE VERİLDİ?

Pike komisyonunun ele aldığı konulardan biri 1972 yılında İtalya'da yapılan seçimler ve CIA'nın bu seçimler sırasındaki faaliyeti. Komisyonunda sözü edilen verilere göre 1972 yılında İtalya'da yapılan seçimlerde CIA toplam 10 milyon dolar harcıyor. Bu 10 milyon dolar, CIA'nın son 20 yıl içinde siyasal partilere yaptığı toplam 65 milyon dolarlık yardımın önemli bir bölümünü oluşturuyor.

Komisyon raporuna göre, 1972 yılında CIA yardımının 3.4 milyon doları İtalya'daki "başlıca parti"ye gidiyor. İsim verilmiyor. Ancak "İtalya'daki başlıca parti"nin Hristiyan Demokrat Parti olduğunu anlamak için özel bir çabaya gerek yok. Bunun dışında, yine rapordaki ifadelerle göre İtalya'da "CIA tarafından kurulan ve desteklenen bir parti" 3.4 milyon dolarla nasibini alıyor. Bunun da faşist "İtalyan Sosyal Hareketi" adlı parti olduğunu anlamak için fazla kafa yormaya gerek yok.

Bütün bu yardımların dallamp budaklanmasına, komisyonlara getirilmesine neden olan olay ise şu: CIA yetkilileri, paraları alan kuruluş ve şahısların bu paraları kullanım biçimlerini denetlemek istiyor. İtalya'daki

ABD elçisi ise böyle bir denetimin, parayı alan kuruluş ve şahıslara "hakaret" olacağını ileri sürerek önerilen denetimi yerine getirmiyor. Sürtüşme buradan ortaya çıkıyor. Doğal olarak meselenin üzerine "bir koordinasyon eksikliği" olarak gidiliyor. Oysa sonuç çok daha açık: 1972 seçimleri ve onu izleyen mahalli seçimlerde bütün bu CIA finansmanlı kuruluşların karşısında komünistler büyük bir başarı elde ediyorlar. CIA'nın yenilgisi de burada.

Richard Helms: "Çekoslovakya değil de başka bir Doğu Avrupa ülkesi olsaydı durum değişirdi."

KÜRTLERE SİLAH VE PARA YARDIMI

Pike komisyonu raporunda Irak'taki isyancı Kürtlerle CIA arasındaki ilişkileri inceleyen bölümünün bazı sayfaları eksik. Bununla birlikte Irak'taki Kürt isyancılarının İran Şahı aracılığıyla CIA ile kurdukları ilişki açıkça ortada. Rapora göre, CIA'nın Şah aracılığıyla Kürtlere yaptığı yardımın tutarı 16 milyon dolar.

Burada bir noktaya dikkati çekmek gerekiyor. Kissinger'in Iraklı Kürtler üzerindeki politikası çok açık. Açık olan nokta, ne ABD, ne CIA ne de Kissinger'in o dönemde Iraklı Kürtlerin bağımsızlıklarından yana olmamaları. Bütün çabalar, Kürtleri bir araç olarak kullanıp, Irak'ı huzursuz etmek ve rejimin daha da radikalleşmesini önleyici tavriler koparmak. İran Şahının he sapları ise petrol kelimesinde toplanıyor. Şahın amacı, Basra Körfezindeki bu petrol rakibinin başını sürekli belâda tutmak.

Amaç açıkca bu. Ancak CIA Iraklı Kürtlerle olan ilişkilerinde ABD'nin "muhtar" ya da "bağımsız" bir Kürt Devletinden yana olduğu izlenimini veriyor. Raporda belirtildiğine göre, Kürtler bunun üzerine topyekun harekate girişiyorlar. Bunun üzerine ABD ve CIA durumu ümitsiz göyerek Iraklı Kürtleri yalnız başlarına bırakıyor. Kürtler kaybediyorlar. Binlerce masum insan ölüyor. Daha sonra ABD'nin Iraklı Kürtlere "insancıl yardım"ı söz konusu olduğunda bir ABD yetkilisinin verdiği cevap şöyle oluyor: "CIA'nın örtülü harekati, misyonerlikle karıştırılmamalıdır."

ŞU MEŞHUR ANGOLA

Bugün Angola dendi mi hemen "Batı Yanlısı Örgütler" akla geliyor. Bu batı yanlısı örgütlerle CIA arasındaki ilişkileri sağır sultan bile duydu. Bu yaygınlık içerisinde, Angola - CIA ilişkileri Pike Raporunda da yerini alıyor.

Rapora göre, ABD ve CIA'nın Angola'daki ilk göz ağırsı FNLA lideri Holden Roberto. Kurtuluş örgütleri arasında sıcak savaş başlamadan önce Holden ile CIA arasındaki ilişkiler başlıyor. Angola'nın bağımsızlığı kesinleştiğinde, CIA, askeri yardım dışında, politik faaliyetler için Holden'e 300 000 dolar yardım yapmış bulunuyor.

Holden Roberto ve onun FNLA'sına yapılan bu yardımın dışında yalnızca 1975 yılı içinde Angola'daki "Batı Yanlısı Örgütler" yapılan yardımların tutarı 31 milyon dolar. Bu kez bu 31 milyon dolardan Jonas Savimbi ve örgütü UNITA da nasibini alıyor kuşkusuz.

CIA raporuna ve Kissinger'in söylediklerine göre Angola ile bu denli ilgilenmenin belli başlı bir kaç nedeni var:

- "Afrika'da Sovyetlerin rolünün giderek artması",
- "Tımlı kurtuluş örgütlerinin ABD için her zaman şayanı tercih oluşu",
- "Zaire'de, emperyalizmin bir sıçrama tahtası olarak görev yapması düşünen Mobutu rejiminin tehlikeden uzak tutulması."

Bütün bunların dışında Angola'nın oldukça zengin sanılan petrol yataklarının da önemli unutulmaması. Daha önce ABD'nin iki dev tekelinin gelecekteki petrol arama faaliyetleri için Angola'daki bir bankaya yatırdıkları 100 milyon dolar şimdiki MPLA'nın denetimi altında. ABD hükümeti Gulf Oil ve Texaco adlı şirketlere artık "ödeme yapmalarını" bildiriyor.

Evet, ABD emperyalizmi, CIA'sıyle, dev petrol şirketleriyle, kukla kurtuluş örgütleriyle bir kez daha yenilgiye uğramıştır. Ve işin en önemli yanı, bu kez CIA için herhangi bir "istihbarat eksikliği ya da yanlışlığı" söz konusu değildir.

CIA DÜNYAYA POLİS YETİŞTİRİYOR

CIA en başından itibaren, yabancı ülkelerde, özellikle üçüncü dünya ülkelerinde görev yapan emniyet mensuplarına çengel atmaya büyük önem verdi. Bu amaçla kurulan bir "okul" 1950 yılından itibaren 1973'e kadar tam 23 yıl faaliyetini sürdürdü.

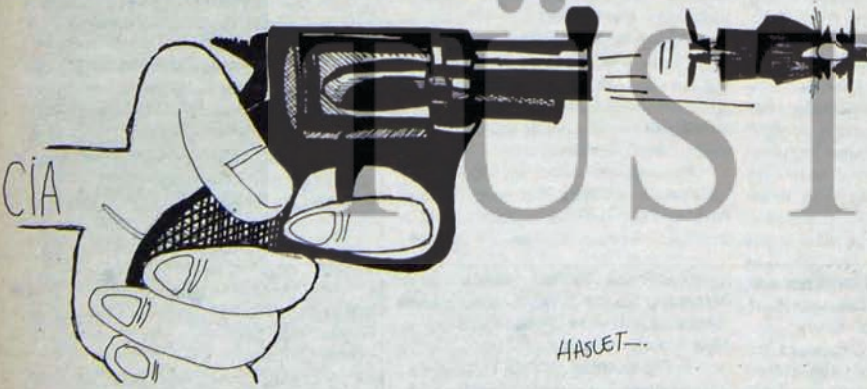
Bunu da Pike Raporundan öğreniyoruz belgeleri ile. CIA 1950 yılında başkent Washington civarında "Uluslararası Asayiş Hizmetleri" adı altında bir sözde Eğitim Kurumu kuruyor. Raporda belirtildiğine göre tamamen CIA'nın denetiminde çalışan bu kuruluş, kâğıt üzerinde AID'nin bir yan kuruluşu olarak görünüyor. CIA, amaç olarak, yabancı ülke polisleri arasında ABD yanlısı eğilim gösterenlerin mimmilene rek kollanmasını gözettiğini açıkça belirtiyor. Ülkelere döndükten sonra da bunlarla ilişkiler sürdürülüyor ve bu kez bu görevlere CIA'nın faaliyetleri çerçevesinde görevler veriliyor.

Bazı AID yetkililerinin bile "Uluslararası Asayiş Hizmetleri" kurumunun niteliğinden habersiz oluşu daha sonra tartışmalara neden oluyor. Pike Raporu, 1973 yılına kadar bu kurumda 100 ülkeden gelen 500 polis görevlisinin "eğitildiğini" açıklıyor.

SONUÇ

ABD parlamenterlerinden Otis Pike'nin başkanlığındaki komisyonun hazırladığı rapordan ilginç bulularak aktarmakta yarar gördüğümüz noktalar bunlar. Bütün söylenenlerin Türkiye için büyük anlam taşıdığı da ortada. Çünkü daha önce de söylenildiği gibi CIA yalnızca bir istihbarat örgütü değil. Yalnızca bilgi topluyor. "Belirli sonuçları elde etmek için belirli somut faaliyetlere girişiyor". Partilere mali yardım yapıyor. Kendi paralelinde polisler, ajanlar yetiştiriyor.

Türkiye'deki devrimciler bütün bunları bilmek, hesaba katmak durumundadır. Ama hiç bir zaman CIA'yı "kadiri mutlak" sanmama koşulu ile. CIA'yı kadiri mutlak saymak, herşeyi provokasyon saymanın, her taşın altında CIA'yı ve yerel polis örgütlerini arama hastalığının başlangıcı. Bu hastalığın sonucu ise pasifizizm. Hastalıktan kurtulmanın yollarından biri ise CIA ve benzeri örgütlerin güçlü ve güçsüz oldukları noktaları iyi değerlendirmek. Bu da emperyalizmin gücünün ve güçsüzlüğünün iyi değerlendirilmesine bağlı. Çünkü CIA'nın gücü "emperyalizmin gücünden ne fazla ne de eksik".

ODA

SEÇİMLERİNDE SAĞCILAR SİLİNDİ

Kimya Mühendisleri Odası Kongresi'nden bir görüntü

KİMYA MÜHENDİSLERİ: ODTÜ REKTÖRÜ SOMER KINANDI

TMMOB Kimya Mühendisleri Odası XX11. Genel Kurulu, 28-29/Şubat/1976 tarihinde toplandı.

Türkiye'deki dışa bağımlı kapitalist üretim ilişkileri içerisinde, yerinin emekten yana olduğunu belirleyen ve gün geçtikçe çalışanların yanında aktif olarak yer alan kimya mühendislerinin mücadelesi karşısında, bu dönemde, gerici unsurlar liste dahi çıkaramadılar.

Teknik elemanlar içerisinde, baskı ve kıyımların, en önemli işsizlik sorununun önemli bir kısmının ağırlığını omuzlarında taşıyan kimya mühendislerinin gücü, her yıl bir önceki yıla oranla büyük artışlar göstermiştir. Genel kurullardaki oy oranları bunun en somut ispatı olmaktadır. 1973'de %60 1974'de %78, 1975'de %84 ve 1976'da %100...

Genel Kurul, verilen bir önerge ile, ODTÜ Rektörü KMO üyesi Tank SOMER'i, antidemokratik uygulamaları, özerk ve demokratik üniversite mücadelelerini baltalaması ve üniversitede süngü altında eğitimi sürdürmesi nedeniyle (II red oya karşı) ezici bir çoğunlukla kınama kararı almıştır.

Genel kurul, kamuoyuna yaptığı açıklamada, meslek ve ülke sorunlarına yaklaşımını şöyle belirlemiştir:

"Doğal kaynaklarımız devletleştirilmeli, bunların değerlendirilmesinde toplumsal yararlar belirleyici olmalıdır.

Ülkemizde genel olarak var olan işsizliğe ve özellikle kimya mühendisliği alanındaki yoğun işsizliğe çözüm olabilecek ara malları ve yatırım malları sanayiye planlı bir şekilde ivedilikle yönelmelidir. Sanayileşmenin bölgeler arasındaki dengesiz dağılımı yönündeki uygulamalar önlenmelidir.

Teknik eleman kıyımına son verilmeli, kıyıma uğrayanlar görevlerine iade edilmeli, işe alınmada siyasal kayırmalara son verilmeli, bu nedenle boş tutulan kadrolar doldurulmalıdır.

İşçilerin zorla memur yapılarak demokratik haklarının kısıtlanmasına karşıyız. Bu işleme derhal son verilmeli, bütün çalışanların grevli-toplu sözleşmeli sendikal hakları tanınmalıdır. 1961 Anayasası ile elde ettiğimiz bu hak tekrar geri verilmelidir.

Devlet kadrolarındaki faşist kurumlaşmaya son verilmeli, bütün faşist yuvalar dağıtılmalıdır.

DGM derhal kapatılmalıdır; devletin güvenlik kuvvetlerinin sanıkları cezalandırması değil, bağımsız mahkemelere çıkarılması sağlanmalıdır.

TRT özerk hale getirilmelidir.

Üniversiteler, halka dönük ve demokratik bir yapıya kavuşturulmalıdır.

Fikir ve örgütlenme özgürlüğünü kısıtlayan bütün yasalar kaldırılmalıdır. MC iktidardan mutlaka düşürülmelidir.

"Özelle teknik elemanların birlikteliği, temelde ise tüm çalışanların ve ezilenlerin bağımsızlık ve demokrasi mücadelelerinde, Odamız, diğer demokratik kitle örgütleri ile omuz omuza ve birlikte olacaktır."

Oylamaya katılan tüm delegelerin oylarını alan yönetim kurulu, aşağıdaki şekilde görev bölümünü yapmıştır:

Başkan: İhsan KARABABA, II. Başkan: Engin AKON, Yazman Üye: Soner KOZAN, Sayman Üye: Murat GÜLTEKİNGİL, Üye: Burhan GÖBELEZ, Üye: Yusuf KILIÇ, Üye: Coşkan İLICALI.

ELEKTRİK MÜHENDİSLERİ: DEVRİMCİLERİN GÜCÜ BİR KAT DAHA ARTTI

1970 yılından bu yana devrimcilerin yönetiminde bulunan Elektrik Mühendisleri Odası'nın 22. Genel Kurulu geçtiğimiz hafta yapıldı. Yıllardır ülke ve teknik eleman çıkarlarını savunan bağımsızlık ve demokrasi mücadelesine kendi ölçüğünde katkıda bulunan elektrik mühendisleri bu Genel Kurulda da aynı doğrultuda mücadele verecek yöneticilerini seçtiler.

Bu dönem genellikle diğer Oda seçimlerinde oynanan senaryo aynen EMO seçimlerinde de ortaya konmak istenmiştir. MC iktidarından güç alan ve tüm maddi olanaklarla desteklenen gerici muhalefet seçimleri almak, bunu başaramazsa Kongreyi engellemek için üstlendikleri görevlerini yerine getirmeye çalışmışlardır. Ancak devrimci ve ilericilerin kararlı mücadelesi sonucunda tam bir başarısızlığa uğramışlardır.

Gün bu gündür diyerek oda yönetimini ele geçirmek isteyen MC koalisyonu kafalarını bir kez daha gerçeğin duvarına vurmuşlar, tabanın yurtsever sesine boyun eğmek zorunda kalmışlardır. MC faşizmine karşı verilen mücadelenin bir parçası olan Oda seçimlerinde sosyal

demokrat üyelerin de devrimcilerin yanında yer alması, demokrasiye yana uğraş veren yurtseverlerin gücünü arttırmıştır.

Genel Kurul'da devrimci adaylar 320 oy alırken, gerici komisyon ancak 280 oy alabilmiştir.

Yeni Yönetim Kurulu arasında yapılan görev bölümünden sonra, Oda Başkanlığına Aybars UNGAN, Başkan Yardımcılığına Abdülkadir KAHRAMAN, Yazman Üyeliğe Bekir ÖZGİRGİN, Sayman Üyeliğe Mahmut KURTULMAZ getirilmiştir. Yönetim Kurulunun diğer üyeleri ise, Teoman ALPTÜRK, Doğan ANAKÖK ve Oğuz KIRIMKAN'dır.

Genel Kurulca kabul edilen Kongre bildirisinde:

"Çalışanlara baskı, terör ve kıyımdan başka birşey getirmeyen, can güvenliğini ortadan kaldıran, halkımızı olağan dışı tedbirlerle tehdit eden MC iktidarının demokratik yoldan değiştirilmesi: işçiden yana, köylüden, memurdan, teknik elemandan ve genel olarak tüm halkımızdan yana bir iktidar için verilen mücadelede olumlu bir adım olacaktır." denmektedir.

İNŞAAT MÜHENDİSLERİ: İLERİCİLER KAZANDI

27-29 Şubat tarihleri arasında Demedem Sinemasında yapılan İnşaat Mühendisleri Odası 22. Olağan Genel Kurulu ilericilerin başarısı ile sonuçlandı. 3 gün süren genel kurul, mesleki sorunların yanı sıra yurt sorunlarının tartışıldığı, "karşıt görüşlerin" çarpıştığı ve hatta yer yer çatıştığı bir kongre oldu.

21. Genel Kurul'a kıyasla daha aktif bir tavırda olan ilerciler demokrat inşaat mühendisleri, MC yanlısı "Milli Teknik Ses" grubuna milliliğin ne demek olduğunu örnekleriyle, ilericilerin yıllardır savdukları ilkeleriyle bir bir anlattılar.

Kamu kuruluşlarının kasalarından ödenen yolluklarla ve kamu araçlarıyla dört bir yandan toplanan MC yanlısı grubu yine MSP ve MHP eski gençlik kolları başkanları yönetiyordu. Katılma, geçen yıllardakilere kıyasla çok yüksekti. Üyeler çok sıkı bir denetim ve kontrol altında salona alındılar. Bu arada bazı konuklar salona giremediler. İlerici inşaat mühendislerinin Genel Kurulun ilk gününe katılmalarını önlemek için ODTÜ'de 27 Şubat'ta "İnşaat Mühendisleri Günü" ilân edilmesi gözlerden kaçmadı.

Uzun süren görüşmeler sonunda, 2. günün akşamı, ilkeleri bildiri ile açıklanan ilerciler demokrat ve demokratik solcu güçbirliği listesi Arif Merdol başkanlığında 1552'ye 1222 oyla seçildi.

AMASYA'DA "GİZLİ ÖRGÜT" AÇIĞA ÇIKARILDI

Amasya'da ilerciler öğrencilerin, gençlerin üzerindeki baskılar devam ediyor. Son olarak gece evi basılan bir öğrencide bulunan TIP yayınları, YÜRÜYÜŞ ve İlerici Gençlik Dergileri "gizli örgüt" delilleri olarak gösterildi.

Amasya Lisesi öğrencilerinden Ali Alan'ın evi gece polis tarafından basılmış ve söz konusu "gizli örgüt"ün delilleri olarak yukarıda değinilen yayınlara el konmuştur. Ayrıca, Ali Alan'ın evinde bulunan birkaç parçası eksik ve kesinlikle çalışmaz durumda ve memnusz bir tabanca ayrıca bir suç aleti olarak değerlendirilmiştir. Emniyet'te, şube şefi, Ali Alan'ı fiili baskı ve dayak yolu ile gizli örgüt ve silah konularında itiraf ta bulunmaya zorlamıştır.

Aynı gün, Amasya polisi başka baskın ve keşiflerde de bulunuyor. Ticaret Lisesini basan polis daha sonra iki öğrencinin evini arıyor. Suç delili olarak bu öğrencilerin evlerinde bulunan bir

ekmek bıçağına el konuyor. Bu arada piyasada serbestçe satılan bazı romanlar ve hatta lise sosyoloji kitabı, "incelenmek" üzere alkonuyor.

Daha önce Ali Alan'ın evine yapılan baskın sırasında yakalanan 4 öğrenci ile birlikte de öğrenciler de 3 gün bir süre nezarette tutulduktan sonra Sulh Ceza Mahkemesine çıkarılıyorlar. Dosyaları, avukatlarına gösterilmiyor.

Bununla da kalmıyor, Dava Ağır Ceza'ya sevk ediliyor. Öğrenciler hakkında 141-142. maddelere muhalefet ve gizli örgüt kurmaktan dava açılıyor.

Yakalanan öğrencilerden dördü 2 Mart'ta 4 bin lira kefaletle serbest bırakılıyor. Ali Alan ve Ahmet Özdemir ise hâlâ tutuklu durumda.

Bütün bunlarda, YÜRÜYÜŞ'ün önceki sayılarından birinde kimliği ve niteliği açıklanan Amasya Valisinin parmağı olmasın?

SBKP 25. KONGRESİ BREJNEV'İN KONUŞMASIYLA KAPANDI

Prezidyum üyeleri, konuklar ve Brejnev

SBKP 25. Kongresi, 5 Mart Cuma günü, yeni Merkez Komitesinin seçtiği Politik Büro üyelerini ve sekreterleri açıklayan Genel Sekreter Leonid Brejnev'in konuşmasıyla kapandı. Cuma günü son oturumun açılışından sonra, Oy Sayım Komisyonu başkanı Dmitri Ustinov Merkez Komitesi ve Merkez Denetim Kurulu seçimlerinin sonuçlarını açıkladı. Bu açıklamadan sonra ilk toplantısını yapan yeni Merkez Komitesi, Genel Sekreter'i, Politik Büro ve Sekreteryaya üyelerini ve Merkez Denetleme Kurulu başkanını seçti. MK, emperyalizmin ve gericiğin elinde tutuklu olanlar için özgürlük çağrısında bulunan bir bildiriyi kabul etti.

Merkez Komitesi'nin toplantısından sonra kürsüye gelen Leonid Brejnev konuşmasına şöyle başladı:

"Delege Yoldaşlar (alkışlar ve tezahürat),

SBKP 25. Kongresinin seçtiği Merkez Komitesinin ilk tam üyeli toplantısı tamamlanmıştır. Toplantının sonuçlarını size bildiriyorum:

Birlik ve kaynaşma havası içinde yapılan tam üyeli toplantı, yönetici organlarını oy birliğiyle seçmiş bulunmaktadır. SBKP Merkez Komitesi genel sekreterliğine oy birliğiyle Leonid Brejnev seçilmiştir."

Tam üyeli toplantıda, Politik Büro üyelerinin de oy birliği ile seçildiğini bildiren Brejnev, yeni Politik Büro'yu şöyle açıkladı:

"Leonid Brejnev, Yuri Andropov, Andrei Greçko, Viktor Grişin, Andrei Gromiko, Andrei Kirilenko, Aleksey Kosigin, Fyodor Kulakov, Dinmuhamed Kunayev, Kirill Mazurov, Arvid Pelshe, Nikolay Podgorni, Grigori Romanov, Mikhail Suslov, Dmitri Ustinov ve Vladimir Shcherbitsky."

Brejnev'in yaptığı konuşmada diğer yönetici organlara seçilen üyeler de şöyle açıklandı:

Politik Büro aday üyeleri: Geidar Aliyev, Pyotr Demichev, Piyotr Maşerov, Boris Ponomarev, Sharaf Raşidov ve Mikhail Solomentsev.

Merkez Komitesi Sekreterleri: Leonid Brejnev, Mikhail Suslov, Andrei Kirilenko, Fyodor Kulakov, Dmitri Ustinov, Boris Ponomarev, Ivan Kapitanov, Vladimir Dolgikh, Konstantin Katuşev, Mikhail Zimyanin ve Konstantin Çernenko.

SBKP Merkez Komitesi Parti Kontrol Komitesi başkanlığına Arvid Pelshe, Merkez Denetim Kurulu başkanlığına ise Gennady Sizov seçildi.

Brejnev, seçim sonuçlarını açıkladıktan sonra konuşmasını şöyle sürdürdü:

"Delege Yoldaşlar (alkışlar)
Yeni seçilen Parti Merkez Komitesi üyeleri, kendilerine gösterilen güven için delegelere yürekten teşekkürlerini sunmamı benden istediler. Merkez Komitesi'nin ve onun seçtiği Politik Büro ve Sekreteryanın, kendilerine emanet edilen sorumluluğu yerine getirmek için hiçbirşeyi esirgemeyeceğine sizi temin etmek isterim.

Partimizin 25. Kongresinin aldığı kararların uygulanmasını sağlamayı elbette en başta gelen görevimiz sayıyoruz. Bunu sağlamak, komünizm ve barış davalarında yeni büyük zaferlerin gerçekleştirilmesini sağlamak demektir."

"Aziz Yoldaşlar (alkışlar),
Sovyetler Birliği Komünist Partisi' 25. Kongresi sona ermek üzere.

Kongre, son beş yıllık dönemin sonuçlarını tartışmış, birikmiş olan deneyi dikkatle ve objektif olarak çözümlenmiş ve gelecekle ilgili tasarılarımızı ele almıştır. Sürekli gelişme için gerekli yeni kaynakların ve yeni rezervlerin nerede olduğunu şimdi eskisinden daha iyi görüyoruz ve partinin önündeki görevleri eskisinden daha açık olarak anlıyoruz.

Yoldaşlar, 25. Kongremiz, ülkemizin gücünün sürekli geliştirilmesi, Sovyet halkının yaşama standartlarının yükseltilmesi, kamu yaşamımızın tüm yönlerinin kusursuzlaştırılması mücadelesinde yeni hedefler saptamıştır. Kongre ayrıca dış politika alanında, barış, uluslararası işbirliği, özgürlük ve halkların bağımsızlığı mücadelesinde yeni ve belirli hedefler ortaya koymuştur.

Kongrenin onayladığı planlar yoğun ve kolay olmayan planlardır. Koyduğumuz görevler ciddi görevlerdir. Fakat, bu planların gerçekleştirileceğinden ve bu görevlerin üstesinden gelineceğinden eminiz Yoldaşlar, kesinlikle eminiz!"

Brejnev, ülke emekçilerinin kongreye gösterdiği üstün ilgiye de şöyle değindi:

"Kongrenin çalışmaları şu salonun duvarlarını aşmıştır. Bu kongrenin, tüm parti örgütlerinde, fabrikalarda, bilimsel kurumlarda, kolektif ve devlet çiftliklerinde, geniş ülkemizin her tarafında birden yapıldığını söyleyebiliriz. Milyonlarca Sovyet insanı, iyi çalışmalarıyla ve emeklerinin en iyi ürünleriyle SBKP'nin 25. Kongresine damgalarını vurmak istemişlerdir. Bu çarpıcı çalışmanın, bu soylu yarışmanın pek güzel sonuçları olmuştur."

Brejnev, bu konuda örnekler verdikten sonra şunları söyledi:

"İsterseniz başka bir örnek vereyim. Kongremize her gün ve her saat hiç durmadan binlerce mektup ve telgraf geldi, hatta hâlâ geliyor. Bu mektupları heyecanlanmadan ve Sovyet insanından gurur duymadan okumak mümkün değildir."

Brejnev, bu arada, kongreye katılan konukların belirttiği duygu ve düşüncelere de teşekkür ederek şöyle dedi:

"Bu sözlerle minnettarız. Biz de, tüm ülkelerdeki komünistleri, işçileri, ve ulusal ve toplumsal kurtuluş için kavga veren herkesi, Sovyet komünistlerinin ve tüm Sovyet halkının enternasyonalist görevlerini bundan sonra da unutmaya-çağına temin ederiz."

25. Kongrenin, "realizmin, yapıcı çalışmanın, komünizmi kurma davasında ve dünyada adil ve sürekli bir barış mücadelesinde kazanılacak yeni zaferlere ve kendi gücüne duyulan ağırbaşlı güvenin hakim olduğu bir büyük başarılar kongresi olarak, diğer kongreler arasında özel ve benzeri olmayan bir yer alacağını" söyleyen Brejnev'in konuşması, Kongre salonunda bulunan bütün delege ve konukların ayağa kalkarak alkışlaması ve Parti marşını, Enternasyonal'i, söylemesiyle son buldu.

basın toplantısı

SBKP 25. Kongresiyle ilgili olarak, Cuma günü saat 11.00'de SSCB Ankara elçiliğinde bir basın toplantısı yapıldı. Sovyet basın ateşesi Nikolay Kudryaşev'in sunuşuyla açılan basın toplantısında gazetecilerin, sorularının cevaplandırılmasından sonra, 1975 Temmuz sonunda yapılan Helsinki Zirvesiyle ilgili bir film davetlilere gösterildi.

SBKP'nin her kongresinin, Sovyet iç ve dış politikasının tarihinde belirli aşamayı yansıttığını belirten Kudryaşev, kongreye 96 ülkenin komünist, ulusal-demokrat ve sosyalist partilerinden 103 delegasyonun katıldığını ve SBKP'nin daha önceki kongrelerinin hiçbirine bu kadar çok sayıda yabancı heyetin katılmadığını hatırlattı.

Kudryaşev'in sunuşunda, Sovyet iç ekonomik ve dış politik gelişmeleri özetlendikten sonra SSCB-Türkiye ilişkilerine özel bir önem verildi. Kudryaşev, Leonid Brejnev'in kongreye sunduğu raporda, yalnız Sovyet-Türk ekonomik işbirliğinin ilerlemesine değil, aynı zamanda politik işbirliğinin gelişmesine yer verildiğine dikkati çekti. Ayrıca, raporda Türkiye-SSCB ilişkilerinin "ileriye dönük bir perspektif"le ele alındığı belirtildi.

Basın toplantısında, gelişmekte olan politik ilişkilerin, Orta Doğu'da adil bir düzenlemenin gerçekleştirilmesi, silahsızlanma için bir dünya konferansının toplanması, Helsinki nihai belgesinde yer alan hükümlerin uygulanması gibi konularda işbirliğine doğru geliştirilebileceği belirtildi.

Sovyet Basın Ateşesi Kudryaşev 25. Kongre hakkında bilgi veriyor.

DÜNYA DEVRİMCİ SÜRECİ VE PARTİNİN ÇALIŞMA TARZI

bazı geçici avantajlar sağlayabilir, fakat ergeç partiye zarar getirir.

ENTERNASYONALİZM KONUSU

Proleter enternasyonalizminin zamanımızdaki önemini özellikle vurgulamak isteriz. Bu, Marksizm-Leninizm'in başlıca ilkerelerinden biridir. Maalesef, kimileri, bu ilkeyi, gerçekte enternasyonalizmden geriye pek az şey kalacak biçimde yorumlamaya çalışmışlardır. Hatta enternasyonalizmin bırakılmasını açıkça önerenler bile vardır. Onların görüşüne göre, Marx ve Lenin'in temellendirip geliştirdiği enternasyonalizmin devri geçmiştir. Fakat bize göre, proleter enternasyonalizmini reddetmek komünist partilerini ve genel olarak işçi sınıfı hareketini güçlü ve denemiş bir silahtan yoksun kılmaktadır. Bu durum, anti-komünist faaliyetleri uluslararası planda faal olarak yöneten sınıf düşmanının lehine işleyecektir. Biz Sovyet komünistleri, proleter enternasyonalizminin savunulmasını her Marksist-Leninistin kutsal görevi olarak görmekteyiz.

Söz konusu dönemde, partimiz kardeş partilerle ilişkilerini genişletmiştir. Bu partilerle geniş kapsamlı bir delegasyon alışverişi kurmuş ve politik ve teorik sorunlarda partiler arası konferanslarla katılımı bulunuyoruz.

SOSYAL DEMOKRAT PARTİLERLE İLİŞKİLER

Brejnev, SBKP'nin komünist olmayan, devrimci-demokrat ve sol-sosyalist partilerle de ilişkilerini geliştirdiğini belirtmiş ve bu konu üzerinde şöyle durmuştur:

"Kuşkusuz, bilimsel komünizm ile sosyal demokratların reformizmi arasında herhangi bir ideolojik yakınlaşma söz konusu olamaz. Bir çok sosyal-demokrat hâlâ bütün faaliyetlerini anti-komünizm ve anti-sovyetizme dayandırmaktadır. Hatta komünistlerle ilişki kurdukları için üyelerini kovuşturan partiler bile vardır. Bu tür olgulara mücadele etmemiz gerekir; çünkü bunlar, gericiliğin ekmeğine yağ sürmekten başka işe yaramaz.

Bununla birlikte, halkların güvenliğine gösterdiğimiz ortak ilgi, silahlanma yarışını durdurma ve faşizmi, gericiliği ve sömürgeciliği geriletme arzusu, bizi, barış için sorumluluklarının bilincinde olan sosyal-demokratlarla ve daha da fazla sosyal-demokrat işçilerle birleştirebilir ve birleştirmektedir. Biz inisiyatif ve

SBKP MERKEZ KOMİTESİ RAPORUNDAN BÖLÜMLER:

On gün süren SBKP 25. Kongresi geçtiğimiz Cuma günü kapandı. Kongre, 1 Mart'ta aldığı bir kararla, Leonid Brejnev'in Kongre'de okuduğu Merkez Komitesi raporunu onayladı ve bütün parti örgütlerine, çalışmalarında çalışma raporunda öne sürülen hükümlere ve görevlere göre hareket etmelerini önerdi.

YÜRÜYÜŞ'ün geçen sayısında ana hatlarıyla belirtildiği gibi, Brejnev'in raporu Sovyet dış politikasının doğrultularını, iç ekonomik sorunların ele alınmasını ve SBKP'nin Sovyet toplumdaki rolü gibi konularda geniş bir ilgi toplamıştır. Bu sayıda, Merkez Komitesi raporunun, uluslararası devrimci süreçle ve Parti içi hayatın sorunlarıyla ilgili önemli bölümlerini yayınlıyoruz.

DÜNYA DEVRİMCİ SÜRECİ

Brejnev, dünya devrimci süreci üzerinde yaptığı çözümlemeye, sosyalizmin gücünün artmasına karşılık kapitalizmin genel bunalımının derinleştiğini belirterek başlamaktadır. Raporda, kapitalist dünyayı içine alan ekonomik bunalımın "olağan" nitelikte olmadığı belirtilmektedir.

Daha sonra bunalımın politik sonuçları şöyle değerlendirilmektedir:

"Burjuva toplumdaki politik-ideolojik bunalım ağırlaşmıştır. İktidar kurumlarını ve burjuva partilerini yaralamakta ve en basit ahlaki ölçüleri zedelemektedir. Devlet aygıtının en yüksek kademelerinde dahi çürüme, giderek saklanamaz hale gelmiştir. Manevi kültürdeki düşüş sürmekte ve suç oranı artmaktadır.

Kapitalizmin "otomatik çöküş"ünü hayal etmek, komünistlere bütünüyle yabancıdır. Kapitalizmin hâlâ önemli ihtiyaçları vardır. Bununla birlikte, son yılların gelişmeleri, kapitalizmin geleceği olmayan bir toplum olduğunu kuvvetle kanıtlamaktadır.

Son beş yıl içinde uluslararası gericiliğin bazı odaklarına güçlü darbeler indirildi. Bu dönemde Şili ve Portekiz'de devrimler oldu, Peru'da devrimci kuruluş güçleri önemli başarılar kazandılar, Yunanistan'daki faşist askeri hükümet devrildi ve İspanya'da Franco rejimi sallenmaya başladı.

PORTEKİZ'DE DURUM

Portekiz devrimi zamanımızın en son faşist rejimlerinden birini temizlemiş ve sömürge imparatorluklarının sonuncusunun da çökmesini sağlamıştır. Devrimin toplumsal yenilenmenin güçlü bir manivelası olduğu ve halkın muazzam enerjisini harekete geçirdiği bir kere daha kanıtlanmıştır. Ve bugün, anti-faşist devrimin harekete geçirdiği politik güçler örgüsü, her ne kadar hâlâ bunalım ve sık sık çelişkili bir görünüm alıyorsa da, bir şey çok açıktır: Portekiz halkı, ülkenin demokratik gelişmesi ve toplumsal ilerleme için sağlam temeller atmaktadır.

Sovyetler Birliği Portekiz'in işçilerine her türlü müdahaleye kesinlikle karşıdır. Her halk gibi Portekiz halkı da kendi seçtiği yolu izlemek hakkına sahiptir. Sovyet komünistlerinin, tüm Sovyet halkının, Portekiz'in devrimci halkı

ile, onun komünistleriyle ve tüm demokratlarıyla olan en yürekten dayanışmasını bu kürsüden ifade etmeye izin veriniz.

ŞİLİ DEVRİMİNİN ÖĞRETTİKLERİ

Şili'deki devrim, ülke halkının, kendisini kendi burjuvazisinin ve yabancı tekelin baskı ve sömürsünden kurtarma arzusunun çarpıcı ifadesi oldu. Devrim, kıyaslanamaz bir dürüstlüğe ve büyük bir insanlığa sahip kişilerce yönetiliyordu. Geniş kitleleri yeni bir hayat kurmak üzere biraraya getirmişti. Fakat Şili gericiliğinin, artık herkesin bildiği gibi dış emperyalizm tarafından planlanan ve finans edilmiş komplosu devrimi hazırlıksız yakaladı. Faşist askeri diktatörlük ülkeyi kana buladı. Emekçi halkın en iyi ve en sadık yüzbinlerce erkek ve kadın evladı öldürüldü, ölümüne işkenceye tutuldu, hapsedildi. Ülkenin üstüne kara bir terör gecesi çöktü. Fakat Şili devriminin geçici yenilgisi, onun tarihsel başarılarını, devrimin önemini küçültmez.

Şili tradesini, gerekli koşullar varolduğunda barışçı yol da dahil olmak üzere, değişik devrim yollarının mümkün olduğuna dair komünist tezi hiçbir biçimde geçersiz kılmamıştır. Fakat, devrimin kendisini korumayı bilmesi gerektiğini de kuvvetle hatırlatmıştır. O, günümüz faşizmine ve dış gericiliğin entrikalarına karşı uyanık olunması için bir ders, özgürlük ve ilerleme yolunu seçen herkesle daha büyük uluslararası dayanışma için bir çağrı olmuştur. Burada, kongremizde, bütün Sovyet halkı adına bir kere daha haykırıyoruz:

"Luis Corvalan'a Özgürlük!

Faşist cuntanın tüm tutuklularına özgürlük!"

EMPERYALİZM HİÇBİRŞEYDEN ÇEKİNMİYOR

Devrimci hareketin son zamanlardaki deneyi, tekeli sermayenin ve onun politik uzantılarının egemenliği için ciddi bir tehlike ortaya çıkarsa, emperyalizmin her türlü demokrasi rolünü bir tarafa atarak hiçbirşeyden çekinmeyeceğinin gözle görünür kanıtlarını vermektedir. Hümanizm şöyle dursun, devletlerin egemenliğini ve her türlü meşruiyeti ayaklar altına almaya hazırdır. İftira, halkı aldatma, ekonomik abluka, sabotaj, açlık ve ekonomik kargaşa planlama, rüşvet, tehdit, tedhişçilik, siyasal kişileri katletme, faşist katliamlar: her zaman uluslararası emperyalist irtica ile elbirliği içinde çalışan karşıdevrimin silahları işte bunlardır. Fakat bütün bunlar, sonunda başarısızlığa muhkumdur. Özgürlük ve ilerleme davası yenilgiye uğratılmaz.

KAPİTALİST DÜNYADA KOMÜNİST PARTİLER

Kapitalist dünyadaki komünist partilerin etkisinin artması, son beş yılın umut verici bir gelişmesidir. Bu partilerin sayısal gücü bir milyon dolaylarında artmıştır; Batı Avrupa'daki 400 bin kişilik gelişme buna dahildir. Genel ve yerel seçimlerde komünistlere oy verenlerin sayısı büyük ölçüde yükselmiştir.

1969 Toplantısı'nda geliştirilen anti-emperyalist eylemler programının bir

çok maddesinin gerçekleştirilmiş olması da, dünya komünist hareketinin başarılarının göstergesidir. Diğer ülkelerin komünist partileriyle birlikte, mücadele yolunun ve ana hedeflerinin doğru olarak saptanmış olduğunu, halkların mutluluğu için yapılan ortak çalışmanın kitlelerde geniş bir etki uyandırdığını ve olumlu sonuçlar yarattığını şimdi söyleyebiliriz.

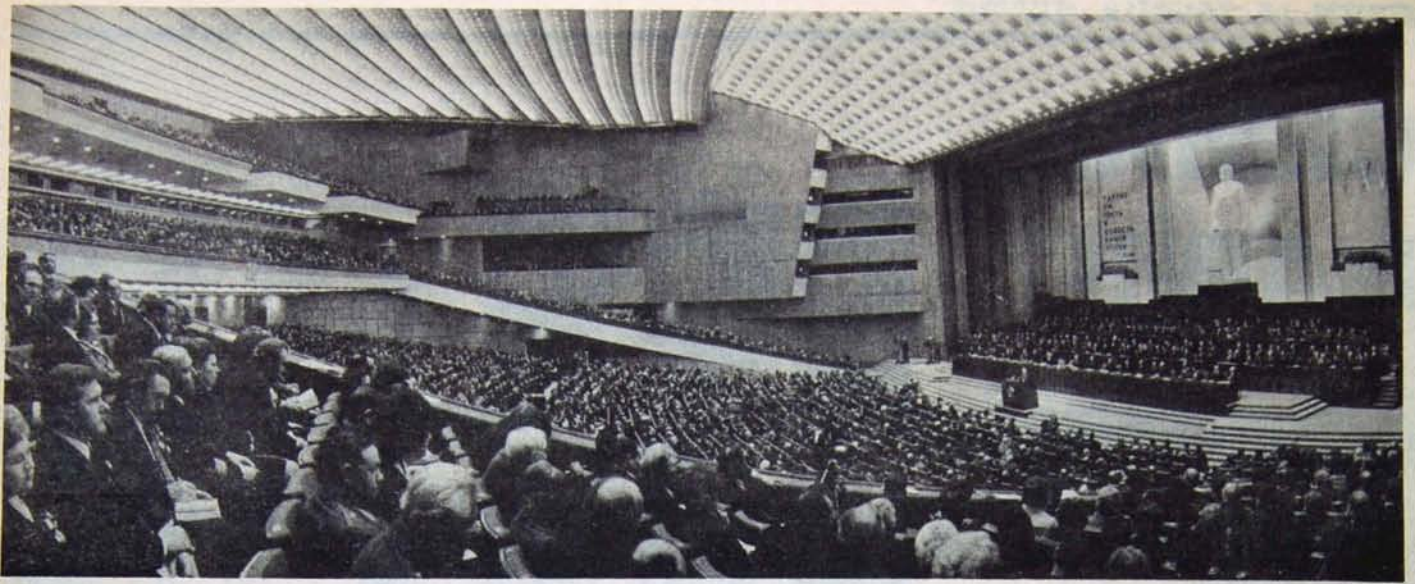
Değişik ülkelerin komünistleri, bir birlerinin çalışmalarını ilgi ve anlayabilir bir dikkatle izlemektedirler. Zaman zaman, aralarında, görüş ve bazı sorunlara yaklaşım ayrılıkları ortaya çıkabilir. Düşman propaganda bunu her zaman sansasyonel hale getirmiştir. Fakat Marksist-Leninistler, bu tür sorunlara enternasyonalist bir konumdan hareketle ve tüm hareketin birliğini güçlendirmeye dikkat ederek yaklaşır; ortaya çıkan sorunları gerçek bir yoldaşlık ruhu içinde ve her partinin eşitliği ve bağımsızlığına saygı kutsal ölçülerinin çerçevesi içinde tartırırlar. Kuşkusuz, prensip konularında taviz verme ve komünist ideolojiye karşı görüş ve eylemlerde uyuma söz konusu olamaz. Bu mümkün değildir. İki nedenle böyledir: Ne sağ ne ultra-sol revizyonizm boş durmaktadır; ve komünist hareketin Marksist-Leninist temelleri için ve bu temelleri çarpıtma ve zayıflatma çabalarına karşı mücadele etmek hâlâ herkesin ortak görevidir.

DEVİRİMİN ORTAK YASALARI

Komünistler, mücadelelerinde, devrim gelişmesini ve sosyalizm ve komünizmin kurulmasını yöneten ortak yasa ve düzenliliklere dayanırlar. Marksizm-Leninizm teorisinde yansıyan ve pratiğin doğruladığı bu yasa ve düzenlilikler kardeş partilerin uluslararası konferanslarında kolektif olarak ve kavrayıcı bir biçimde formüle edilmiştir. Bu ortak yasa ve düzenliliklerin derinlemesine kavranması, yaratıcı bir yaklaşımla ve her ülkedeki somut koşulların dikkate alınmasıyla kaynaştırarak bunlardan güç alınması, Marksizm-Leninizm'in vazgeçilmez ve ayırdedici özelliğidir, öyle kalacaktır. Ve şunu da kesinlikle söyleyebiliriz: Oportünizme verilen bir taviz

Yeni yapılan Kongre Sarayı'nın dinlenme Salonunda delegeler

Kremlin'deki Kongre Sarayı'nın genel görünümü

iyi niyetimizi işte bu planda ortaya koyduk ve bu planda ortaya koymaya devam edeceğiz.

YUMUŞAMA VE SINIF MÜCADELESİ

Yumuşamanın bir gerçeklik haline gelmiş olması, uluslararası işçi sınıfı hareketi içinde ve onun düşmanları arasında, bunun sınıf mücadelesini nasıl etkilediği sorusunu ortaya çıkarmaktadır.

Bazı burjuva liderleri, Sovyet komünistlerinin ve Sovyet halkının diğer halkların özgürlük ve ilerleme mücadelesiyle olan dayanışması karşısında hayrete düşmekte ve çılgınlık basmaktadır. Bu, ya düpedüz bir saflıktır ya da bilinçli olarak kafaları bulandırmaktır. Yumuşamanın ve barış içinde birarada yaşamının devletlerarası ilişkileri ilgilendirdiği, artık bundan daha açık olamaz. Bunun anlamı, ülkeler arasındaki uyumsuzluk ve çelişkilerin savaş yoluyla, kuvvet tehditi ile çözülmeyecek olmasıdır. Yumuşama, sınıf mücadelesinin yasalardan biraz olsun dahi ortadan kaldırmamaktadır ve kaldırmaz, değiştirmaz. Yumuşama yüzünden komünistlerin kapitalist sömürüyle uzlaşmasını ya da tekelcilerin devrime katılmalarını kimse beklememelidir. Öte yandan, diğer devletlerin iç işlerine karışmama ve onların bağımsızlık ve egemenliğine saygı gösterme ilkesinin sıkı sıkıya gözetilmesi, yumuşamanın temel koşullarından biridir.

YUMUŞAMA VE SOSYALİZM

Biz, yumuşamayı, barışçı sosyalist ve komünist inşa için daha elverişli koşullar yaratmanın yolu olarak gördüğümüzü gizlemiyoruz. Bu ancak sosyalizm ve barışın bölünmezliğini kanıtlar. Bu yüzden bizi knayanların, kapitalizmin aslıdır ve kuvvet tehditine başvurmadan, diğer halkların bağımsızlık ve çıkarlarını boğazlamadan yaşayamayacağından emin olmadıklarını düşünmekten kendimizi alamıyoruz.

Barış içinde birarada yaşamının "kapitalizme yardımcı olmak" ve "sosyo-politik statükoyu dondurmamak"la aynı kapağı çıktığını ileri süren ultra-solcu iddialara karşı da cevabımız şudur: Her devrim, her şeyden önce belli bir toplumdun içsel gelişmesinin doğal bir sonucudur. "Statükoyu dondurma" incilerini zaten hayatın kendisi yalanlamıştır. Son yıllarda dünyada meydana gelen büyük devrimci değişiklikleri hatırlamak yeterlidir.

Yumuşama ile sınıf mücadelesi arasındaki ilişki işte böyledir. Devrimci davaya sadık Sovyet komünistleri, barış için, tüm halkların bu en büyük dileği ve zamanımızda insanlığın ilerlemesini bu önemli koşulu için mücadele etmekte-

dirler ve bunu sürdüreceklerdir."

GELİŞMİŞ SOSYALİZM VE PARTİ

Brejnev'in konuşmasında "Gelişmiş Sosyalizm Koşullarında Parti" başlıklı bölüm önemli bir yer tutmaktadır. Bu bölümde, Parti'nin komünizmin kurulmasında öncü rolü oynamasının gerekleri tartışılmakta ve bunun için Parti yapısının gelişme doğrultuları belirlenmektedir. Parti'nin üye yapısında olumlu bir niteliksel gelişmenin bulunduğu belirtilen raporda, genç kadroların rolünün artırılması ve parti disiplininin geliştirilmesiyle ilgili bölümler dikkati çekmektedir:

ADAY ÜYELİK SÜRESİ

"Yeni mesafeler alınıp Parti daha büyük görevlerin üstesinden geldikçe, safalarını taze güçlerle doldurmak, ilk seviyedeki Parti kurullarının, çalışmaları kolektiflerin dikkatini çekenlerin, üretimde ve toplumsal yaşamda faal olduklarını gösterenlerin üzerinde durmak daha da önem kazanmaktadır. Bunun için, Parti üyeliği için adaylık süresine daha çok önem vermek gereklidir. Parti üye adaylarının politik nitelik ve yeteneklerinin her yönden sınanmasına ve Marksist-Leninist eğitimlerine çok büyük bir titizlikle yaklaşılmalıdır. Her komünistin yüksek bir ideolojik düzeyde bulunması, aktif bir Parti savaşçısı olması ve komünizmin kurucuları arasında ön safta yer alması gerektiğini unutmamalıyız.

PARTİ KARTLARININ YENİLENMESİ

SBKP, Lenin'in buyruklarına uyarak, Parti üyesinin saygınlığına verilen önemi artırmak için hiçbir şeyi esirgememiştir. Bu konuda, 24. Kongre'nin kararıyla yürütülen Parti kartlarının yenilenmesi önemli bir rol oynadı. Yenilenmeden güdülen amaçların gerçekleştirildiğini söyleyebilmek için yeterli gerekçeler mevcuttur. Bu, komünistlerin ve Parti örgütlerinin önlerindeki görevlere yerine getirme mücadelesindeki faaliyetlerine zindelik katılmasına yardımcı olmuştur.

Yenilenmenin önemli sonuçlarından biri şudur: Komünistler birbirlerine karşı daha titiz hale gelmişler ve Parti kurullarında hiçbir Tüzük ihlâlini hoşgör-meyen bir hava yaratılmıştır. Parti örgütleri, kartların yenilenmesinin Parti'de bir temizlik olmadıktan ilkesinden hareket etmişlerdir. Aynı zamanda, şerefli Komünist ünvanına layık olmayan hiç kimşenin Parti'de kalamayacağına da büyük bir dikkat göstermişlerdir. Yenilenme süresi içinde 347 bin kişiye yeni Parti kartları verilmiştir. Bu kişiler, Parti hayatının kurallarından uzaklaşanlar, disiplini ihlâl edenler ve kendi Parti ku-

rullarıyla irtibatı kaybedenlerdir."

LENİNİST ÇALIŞMA TARZI

"Gelişmiş Sosyalizm Koşullarında Parti" başlıklı bölümde daha sonra "Leninist çalışma tarzının" önemine değinilmekte ve bu konuda iki nokta üzerinde durulmaktadır. Bu noktalar, eleştiri ve özeleştiriyi yöntemi ve Parti kararlarının uygulanmasının denetimi ve izlenmesi sorunudur. Brejnev bu konularda şunları söylemiştir:

"Yoldaşlar, Leninist çalışma tarzı, Parti öncülüğünün başarısı için önemli bir koşuldur. Leninist çalışma tarzı, bütün toplumsal süreçlere yaratıcı ve bilimsel, subjektivizme yer vermeyen bir yaklaşım demektir. Bu çalışma tarzı, kendine ve başkalarına karşı yüksek bir titizlik göstermek anlamına gelir; her türlü kendini beğenmişliği reddeder ve her türlü kartasiyeciliğin ve formalizmin karşısındadır.

ELEŞTİRİ VE ÖZELEŞTİRİ SORUNU

Bu konuda eleştiri ve özeleştiriyi sorununa değinmek istiyorum. Merkez Komitesinin tam üyeli toplantılarında bu sorun üzerinde ciddi ve ilkel çalışmalar yaptık. Bu çalışmalar, üstesinden gelmemiz gereken görevlerin boyutları ve karmaşıklığı arttıkça, her türlü konuda eleştiri yaklaşımın özel bir önem kazanması nedeniyle yapıldı.

Merkez Komitesi, "Tambov Bölgesel Parti Örgütü'nde Eleştiri ve Özeleştiren Durumu" adlı kararında, tüm parti için önemli olan bazı sorunlar üzerinde durdu. Her şeyden önce, eleştiri ve özeleştiriyi yönteminin özünü dikkati çekti. Bu öz, şu veya bu örgütün, şu veya bu bireyin faaliyetinin bütün yönlerinin objektif bir değerlendirmeye tutulmasıdır. Bu öz, mevcut yetersizlikleri ortadan kaldırmak için aynı yetersizliklerin her yönden çözümlenmesidir. Bu öz, yetersizliklere ya da bu yetersizlikleri hoşgörenele karşı liberalizmin olamayacağıdır. İnsanlara karşı güven ve saygı, görevlerinin sorumluluğuna olanlara karşı gösterilecek yüksek titizlikle başbaşa gitmelidir. Bu parti çalışmasının bir yasasıdır; yalnız parti çalışmasının değil bütün çalışmamızın yasasıdır. Yoldaşlar, eleştiriye karşı verilecek her türlü yanlış karşılık, Parti organlarında kuşkusuz sert ve süratli bir tepki uyandırmalıdır.

"Sert tepki" derken, kuşkusuz, ifadedeki sertliği değil, meselenin özünü kastetiyoruz. Eleştirinin değeri, sağlıklı olmasında ve ortaya konan sorunun toplumsal önemindedir. Öte yandan özeleştirinin değerini de, samimi olması ve yanlışları ve eksiklikleri derhal düzeltmeye girişmeye hazır olunması tayin eder.

KARARLARIN DENETİMİ VE İZLENMESİ

Eleştiri ve özeleştiriyi sorununun yanı sıra Merkez Komitesi, verilmiş kararların uygulanmasının denetimi ve izlenmesi sorununun da ele aldı. Bu konu, Merkez Komitesi'nin Politik Bürosu'nun ve Sekretaryanın toplantılarında tekrar tekrar görüşüldü. Politik Büro'nun tüm Parti örgütlerine gönderdiği özel bir mektupta ve yine SBKP Merkez Komitesi'nin aldığı bir dizi kararda bu konu üzerinde duruldu.

Burada özel bir yorum gerek olduğunu sanmıyorum. Verilmiş kararların uygulanması gerektiği açıktır. Bu kararlar, Parti'nin kararlarıdır; onun kolektif iradesi ve kitlelerin yoğunlaşmış deneyidir. Bununla birlikte, gevşek denetim nedeniyle zaman zaman bazı kararlar yerine getirilmemekte ya da eksik veya yetersiz olarak yerine getirilmemektedir.

Bazan, belli bir karar yerine getirilmezse aynı konuda bir ikinci, hatta bir üçüncü karar alınmaktadır. İçerik olarak bu kararlar yeriende gözükübilir. Fakat asıl sorun, bunların, daha önce yapılmış gereken bir konuyla ilgili olmasıdır. Bu durumda şu soruyu sormamak elde değildir: Eski bir konuda yeni bir karar alınması bir çeşit taviz, bir liberalizm ifadesi değil midir? Bu, titizlik ölçütlerini düğürmez mi? Bu uygulamaya bir son verme zamanı gelmiştir.

Verilmiş kararların yerine getirilmesinin denetimi ve izlenmesi, örgütsel çalışmanın kilit noktalarından biridir. Bunlar, her Parti, hükümet ve ekonomi görevlisinin, her Parti organının ve her birincil Parti kurulunun ödevleridir. Bu noktada, Birlik Cumhuriyetleri Komünist Partileri Merkez Komitesi Sekretaryalarının, yerel ve bölgesel Parti komitelerinin, Cumhuriyetlerin Bakanlar Kurullarının, Emekçi Halk Milletvekilleri Sovyetleri Yürütme Komitelerinin ve Bakanlık ve departman kollegyumlarının rolünün artırılması zorunludur."

HER AŞAMADA YENİ BİR İÇERİK

"Bütün bunları, verilmiş kararların uygulanmasında ya da eleştiri ve özeleştiriyi konularında Partimizde tehlikeli bir durum ortaya çıktığı için söylemiyorum. Asıl amacım başka bir noktaya dikkatleri çekmektir. Leninist çalışma tarzının şaşmaksızın uygulanması, tüm Parti, hükümet ve ekonomi organlarının başarılı çalışmasının ve planlarımızın gerçekleştirilmesinin bir ön şartıdır.

Kuşkusuz ne Parti ne de Parti'nin faaliyetinin niteliği değişmeden uzaktır. Her aşamada Parti çalışması yeni bir içerik kazanır. Bu nedenle, 25. Kongre'nin ortaya koyacağı yeni görevlerin, parti çalışmasının biçim ve yöntemlerinin bilimsel temele dayalı olarak geliştirilmesini gerektirmesi doğaldır."

CEMAL NADİR

KARİKATÜRCÜLER DERNEĞİ, İSTANBUL BELEDİYESİ KARİKATÜR MÜZESİNDE, CEMAL NADİR'İN ANISINA 60 KADAR ORJİNAL ESER VE KİTAPTAN OLUŞAN BİR SERGİ DÜZENLEDİ. CUMHURİYET GAZETESİ VE KARİKATÜR MÜZESİ ARŞİVLERİNDEN DERLENEN BU SERGİ, MART AYI BOYUNCA İZLEYİCİLERE SUNULACAK. AŞAĞIDA, CEMAL NADİR'İN SERGİ VE KİTAPLARINDAN SEÇİLEN KARİKATÜR ÖRNEKLERİNİ SUNUYORUZ.

Türk karikatürünün büyük ustalarından Cemal Nadir bundan 29 yıl önce 45 yaşında iken öldü. İlk çizim döneminde, "iyi kadın resmi çizemediğinden" dergi sahiplerince "az ticari" bulunan ve ilgi görmeyen Cemal Nadir, bunun üzerine doğum yeri olan Bursa'ya döndü. Bir süre tabelacılık yaptı ve Akşam gazetesi sahibince, bir yenilik olarak günlük karikatür çizmesi için İstanbul'a çağrıldı. Ve siyasi karikatürleri yayımlanmaya başladı.

Bir "Cumhuriyet karikatüristi" olan Cemal Nadir, çizgileri ile, taraftan olduğu rejimin aksayan, hatalı davranışlarını eleştiriyordu. Zamanın hükümetinden "lehte karikatür yap" uyarılarının gelmesiyle Cemal Nadir'in kendine özgü üslubu oluşmaya başladı. Bu üslup, kişileri değil, okuyucuyu muhatap alıyordu. Yani, aksaklıkları okuyucuya, okuyucuyu bir anlamda eleştirerek gösteriyor, farketiriyordu.

II. Dünya Savaşı sırasındaki tavizsiz anti-faşist, barış yanlısı tutumu kamuoyunda ve genç çizerlerde büyük etki yaptı. Akşam'dan sonra girdiği Cumhuriyet gazetesinde de Naziler ve faşizm, Nadir'in çizgilerinde acımasızca aşağılandı, yerildi. Bu karikatürlere hakim olan çizgi, artık yumuşaklık ve siyasi kişilerle uğraşmama değil, sivri ve yere batırıcı bir çizgidir.

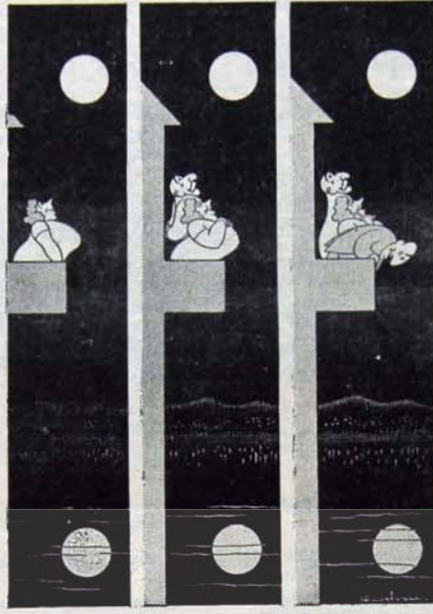
Savaş zenginleri, karaborsacılar, spekülâtörler, dalkavuklar, alafrağalar da "rejimin yeni düzensizlikleri ve çıbanları" olarak Cemal Nadir'in eleştirilerinden paylarını aldılar.

Bu tip eleştirilerde, okuyucu ile şöyle bir diyalog kuruluyordu:

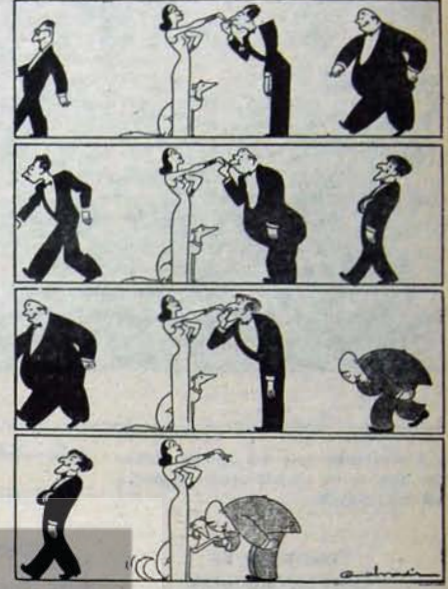
Bakin, şurada, şu adamlar şöyle şöyle yapıyorlar, şöyle işler oluyor, ben size gösteriyorum. İstiyorum ki, bilirsiniz...

Konuları, gördüğü, duyduğu, anladığı aksaklıklardı. Kendisi, yaptığı işi şöyle anlatıyor: Mevzularımın hayatla ne derece alakaları olduğunu merak edenler, noktelerin sırtındaki mübalağa elbiselerini atıp hakikate erebilirler. Nadir'de, konuları açma, derinleştirme, toplumsal analiz yoktu. Çünkü zamanın toplumsal oluşumunu da göz önünde bulundurup değerlendirecek, yapısı bunu mümkün kılmıyordu.

Bununla beraber "elde kalem, gözler ufukta kafile düşünen şair taslakları gibi konu düşünmekten çok 'kendiliğinden komik' hadiseleri kâğıtlara çizivermekten başka bir şey yapamayız" diyerek özetlediği temel sanat anlayışı, Cemal Nadir'i belirleyen öğedir.

Dalkavuk mahtap sayrında!

Dalkavuk ziyareti!

— Şu divana bak hele Amca bey...

... Baştan başa mehtap, zevrakçe, lüle, saz, bülbül ve şarap...

... Şairler, fağfur kadehlerden güllenk şarapları içerler...

... [Nim sun peymaneyi sakı, tamam ettin beni] diye bülbül gibi şir söylerlermiş...

A. B. — Bu bir şey mi a canım, şimdî inhlşar rakısı içip de şir söyliyən şairler var !.

TİYATRO DERKEN

MESUD ODMAN

2 Mart 1976 Salı günü Ankara'da, Çağdaş Sahne salonunda bir "açık tartışma" yapıldı. Vecdi Sayar'ın yönettiği "Devrimci Tiyatro, Ulusal Tiyatro" konulu tartışmaya, Devlet Tiyatrosu oyuncusu Bozkurt Kuruç, Prof.Dr.Özdemir Nutku, Çağdaş Sahne'den Erdoğan Akduman, Devrimci Ankara Sanat Tiyatrosundan Erkan Yücel ve Ankara Sanat Tiyatrosu'ndan Rutkay Aziz katıldılar.

"Revizyonizm"li, "sosyal emperyalizm"li tekerlemelerin bol bol kullanıldığı bu toplantıdan geriye kalan, "Mao Zedung düşüncesi"nin sanat alanında ki bir temsilcisinin incileri. "Marksizm-Leninizmin ideolojik ve politik düşmanı Maoizm"insanata nasıl yansıtıldığını görmek bakımından, bu incilerden bir bölümünü buraya aktarmakta yarar var. (Bu noktada, hiç mi doğru şey söylenmedi? diye sorulabilir. Ama once yanlış arasında birkaç doğru sözün güme gitmesinden doğal ne olabilir?)

Şunları söylüyor Erkan Yücel:

"Türkiye'de devrimci sanatçılar halkımızın dostlarını ve düşmanlarını iyi bilmiyorlar. Bugün söylenmesi gereken şey, ulusallığın temelini, halkımızın iki süper devlete karşı mücadelesi olduğudur."

"İlerici-devrimci tiyatrolar, iki süper devlete karşı mücadeleyi anlayamıyorlar. Zaman zaman devrimci oyunlar oynuyorlar ama, repertuvarlarını bu esas meseleye göre düzenlemiyorlar."

"Sovyetler Birliği'nde yaratılmış olan ve bugün iktidarı ele geçirmiş bulunan elit burjuva sınıfına seslenen eserlerin devrimcilikle hiç bir ilgisi yoktur. Onları her fırsatta eleştirmekten korkmamalıyız. Sosyalist sanat, Çin'de ve Arnautluk'ta yapılmaktadır."

"SSCB'deki sanat eserleri insanları ele almaktadır. Oysa, devrimci eserler, insanları değil sınıfları ele alır. Dünya halklarının en büyük düşmanı olan

Sovyetler Birliği'nde, bir toprak ağasının iyi bir işçinin kötü yanları olabileceğini söyleyen ürünler verilmekte; 'insan tabiatı teorileri' geliştirilmektedir."

Yukarıdaki alıntılardan da anlaşılacağı gibi, bu arkadaş için artık yapılacak bir şey kalmamıştır. Asıl önemli ve düşündürücü olan, bu saçmalıklara karşı öteki tartışmacılar tarafından hiç bir ciddi eleştirinin yöneltilmemiş olmasıdır. Ciddi eleştiri bir yana, "Lenin devrim, Kruşçev karşı-devrim yaptı" biçimindeki bir yargının, sessizce geçiştirilerek zımnen kabullenilmesi, "bilimsel sosyalizmin öğrencisi" olduğunu ileri süren bir insan için bağışlanabilir bir davranış mıdır? Ya, Prof.Nutku'nun "Yalnızca iki süper devlete karşı mücadeleyi ele almak, tiyatroyu kısırlaştırır" sözlerindeki açık kabullenişe ne demeli?

Sonra, E.Yücel'e karşı çıkarken "Evet, Sovyetler Birliği de biraz emperyalizme kaymıştır ama, bugünkü mesele o değil, ABD emperyalizmidir" diyen izleyiciler arasındaki genç arkadaş, ne dediğinin, bu sözlerin bir adım ötesinin ne olduğunun hiç mi farkında değildir acaba?

Bu soruları, şimdilik, cevaplandırmak durumunda olanlara bırakalım ve yeniden kültür,sanat sorununa dönelim. Lenin, insanlığın kültür mirasının "yıkılmasına" karşı, şunları söylüyor: "Kültürümüzün temellerini ayakta tutmak için her türlü çabayı göstermek zorunludur; çünkü, onların yıkılmasına göz yumarsak, proletarya bizi asla bağışlamayacaktır."(Lenin On Literature and Art, s.668)

E.Yücel'in sözlerinde anlatımını bulan öneri ise, sosyalizmden önceki kültür mirası bir yana, sosyalist dünyanın yarım yüzyılı aşkın bir süredir yaratığı ve günden güne geliştirdiği kültür birikiminin reddedilmesidir.

Evet, dünya proletaryası onları asla bağışlamayacaktır.

BEN BİR ŞİİR İŞÇİSİYİM TÜRKÜNÜN GÜMÜŞÇÜSUYUM

kardeşlerim ben de her gün
şu lâcivert işliğimi
giyip türküler söylerim
size coşkunun telini
dokur gümüş tezgahımda
size şarkılar söylerim
bengirenkli mekiğirle

kardeşlerim ben de her gün
yüreğimin ocağında
kızartır ak ekmekleri
oldurur ham meyveleri
şu şiir çıkıncığında
size gerçeği söylerim
size inci kozasında
çalalayan böceklerin
şiir ipeği öreri

ben bir şiir işçisiyim
canın maden ocağında
türkünün gümüşçüsüyüm
çekicin çarkın dağında
ben bir şiir işçisiyim

her gün yeniden yeniden
üretip yüreğimi ben
size sevinçler sunarım
güzellik çeşmelerinden
ağıt olur da kanarım
acı oluştundan bazen

ben bir şiir işçisiyim
fabrikalar koyağında
yaşamın gümüşçüsüyüm
can işçiler tan işçiler
şu lâcivert işliğimle
ben bir şiir işçisiyim

AKREP ATEŞ ÇEMBERDE -MC'ye -

Ki korku kan oturmuştur gözlerine
ve sonun başlangıcı geçti - bilirsin
saplanmak üzeredir son ok yerine
içi geçmiş kofçınarca devrilirsin

Bala-kan göleklenir bastığın yerde
lakin ışıklar sürer bire karşı bin
yetmez ki saklamaya kör gölgeler de
yutarsancılısani kendi çirkefin

Yarasa kanatların tutuşur birden
tutuşur karanlıklara hasretin de
boştur kurtulamazsın ateş çemberden
kıvrırır akrep - ağun kendi etinde

2.3.76

Ahmet AKSOY

MEKTUP

Uyeliğim onaylandı
Parti kartım yanımda
Yüreğim çatlayacak sevinçten sorma

Yüzlerce kardeşim var şimdiki
"Sanki bir anadan doğmuş gibi"
Hep bir ağızdan türküler söyledik
Sonra bir arkadaş
"Zahit"i söyledi kalın sesiyle

Yarın şehir bizim aşıflara uyanacak
Avşar klımı gibi güzel duvarlar
Hazırlanıyoruz büyük mitinge
Bağımsızlık, demokrasi, sosyalizm için
Unutulmaz bir ders vereceğiz faşizme

Sen mitingte en önde olmalısın
Pankart taşımalsın hem de
İnsan bir yürüyüşte güzeldir
Dövüşürken bir de.

Polat DEMİR

akıp gideriverir
cömert gönüllerinizde
türküceler üretim
'çalgılar çalarım size
acı umut sevinç dolu
emek düğünlerinizde

beni anlarsınız beni
çoştururverir de sizi
alıp gider gülden güle
renk karıncaarı gibi
binhalkların bahçesinde
ışık arıları gibi
aygöçmenkuşları gibi
gezdireveririm sizi
ezgili sözcüklerimle

ben bir şiir işçisiyim
kardeşlerim ben şiirin
türkünün gümüşçüsüyüm

Yaşar MIRAÇ

DÖVÜŞE DÖVÜŞE YÜRÜNECEK

NIHAT BEHRAM

Militan.
yayınları

Şiir Dizisi
1

P.K. 893-İST.

10 T.L.

TÜRKİYE İŞÇİ PARTİSİ MERKEZ YÖNETİM KURULU ÜYESİ VE TURİZM-İŞ SENDİKASI GENEL BAŞKANI TURGUT GÖKDERE'NİN, TÜRKİYE İŞÇİ PARTİSİ'NİN 28 ŞUBAT GÜNÜ ANKARA'DA DÜZENLEDİĞİ TOPLANTIDA YAPTIĞI KONUŞMANIN BİR ÖZETİNİ SUNUYORUZ.

YİĞİNLARIN MÜCADELESİ OLMADAN FAŞİZM DURDURULAMAZ

FAŞİZM

DURDURULAMAZ

Ülkemiz, işçi ve emekçi halkımızın cephede yaşadığı ilk kurtuluş savaşını açan bir ülke olmasına rağmen emperyalist kapitalist dünya ilişkileri dışına çıkamadığı için adım adım tekrar emperyalizmin ekonomik ve siyasal girdabına düşmüştür. Fakat, halkımızın bilincinde derin izler bırakan ulusal kurtuluş mücadelesi bugün çok daha sağlam temeller üzerinde yükselmekte, işçi sınıfı ve emekçi kitleler içinde buldukları baskı ve sömürünün kaynağının kapitalizm olduğunu daha iyi görmektedir. Bütün zorluklara, bütün baskılara, bütün hainliklere karşın, işçi ve emekçi sınıflarımızın bağımsızlık, demokrasi ve sosyalizm yolundaki yiğit, başı dik ve önu alınmaz mücadelesi güçleniyor. Emperyalizmin iç ve dış gerici güçlerin, eli kanlı faşist zorbalardan baskı ve cinayetleri, zulüm ve terörleri bu selin akışını durduramaz. Durduramaz ve durduramayacaktır.

MC FAŞİZMİN SİMGESİDİR

Her geçen gün faşizmin kudurganlığı artıyor, hergün çakalların uluma sesleri çoğalıyor, ama derinden derine işçi sınıfımızın sağlam adımlarıyla yürüyüşü de duyuluyor. Derinden derine, işçi sınıfımızın kollarına sarılmış zincirlerin kırılışının sesleri duyuluyor. Faşizme karşı tüm ilerici demokratik güçlerin direnci artıyor. İnancımızı değil, matematiksel bir gerçeği haykırıyoruz: Kapitalizm ve onun bir kolu olan faşizm mutlaka son bulacak ve sosyalizm mutlaka bir güneş gibi doğacaktır. Tarihin akışı demokrasi ve sosyalizmden yanadır.

Ama yine biliyoruz ki, insanlığın mutlu geleceğine kendiliğinden varılmaz. Bunun için her adımda başta işçi sınıfımız olmak üzere bütün emekçi halkımızı bağımsızlık, demokrasi ve sosyalizm mücadelesi için örgütlemek zorundayız. Bu örgütlü güce dayanarak faşizmin tirmanmasının karşısına dikilmek zorundayız. Bugün, MC hükümeti faşizmin simgesi, faşizmin tirmanmasını hızlandıran bir faktör durumundadır. Bu hükümeti oluşturan partilerin sınıfsal yapısı dikkate alınırca, MC hükümetinden zaten başka birşey beklemenin mümkün olmadığı apaçık anlaşılır. MC hükümeti bir bütün olarak büyük burjuvazinin en gerici kesiminin, uluslararası emperyalist tekelin işbirlikçisi olan tekelci burjuvazisinin siyasi iktidarını yansıtan bir hükümettir. Bu işbirlikçi ve gerici kesimlerin siyasi iktidarının temsilcisi AP, bu hükümetin belkemiğini oluşturuyor. MHP ise faşist zorbalardan, çağdışı kalmış ırkçı düşüncülerin siyasi temsilcisi olarak hükümette yer alıyor. Böylece faşist sokak zorbaları doğrudan doğruya hükümetten destek kazanıyorlar. Bu durumda siyasi cinayetlerin basit anlamda failleri elbette bulunamayacak ve siyasi cinayetler elbette hergün artacaktır.

FAŞİZMİN EKONOMİK GEREKÇESİ

Bugün ülkemizde açık işsizler ordusu 2 milyonu geçmiştir ve hayat pahalılığı %30'a ulaşmıştır. MC hükümetinde dış ticaret açığı daha da büyümüş, döviz rezervleri azalmıştır. Gerçeklerin apaçık ortada olmasına rağmen MC hükümeti son bütçe dolayısıyla herşeyi güllük güllüştürmek istemektedir. Fakat

mızrak çuvala sığmamaktadır. Memurların maaşları dondurulmuştur, halkımızın yaşam düzeyine doğrudan doğruya etkileyecek kalemlerde bütçede bir artış yoktur. Besbellidir ki bu bütçe enflasyonist gidişi hızlandıracak, hayat pahalılığını arttıracak ve dış borçları çoğaltacaktır. MC hükümeti bu açığı ve dengesizliği ancak bu yolla gizleyebileceğini düşünmektedir. Baskıları arttırarak.

İŞÇİ SINIFI GERİLETİLEMEZ...

Esasen geldiği günden beri baskıları ve terörü hızlandıran MC hükümeti şimdi bir yandan bu baskıları fiilen sürdürürken, öte yandan yeni anti-demokratik yasalarla kendini daha çok sağlamaya çalışmaktadır. Demirel bir yandan gerçekten sıkıyönetimi arzularken, diğer yandan sıkıyönetim gültüleri arasında sıkıyönetimsiz bir rejim uygulamak yolundadır. Sermayedar sınıfların aşırı kâr hırslarıyla, bu hırslarını demokratik bir ortam içinde tatminin mümkün olmamasından doğan çelişki en açık biçimde işçi sınıfımızın burjuvaziye karşı mücadelesinde görülmektedir. İşverenler, sermayedar sınıflar iki amacı gizlemeksizin apaçık sergiliyorlar. Bir yandan ücretleri dondurmak, diğer yandan kendi ifadeleriyle çalışma barışını tesis etmek. Bizim dilimizle, yani işçi sınıfı diliyle söylersek, sermayedarlar bir yandan işçiler üzerinde sömürüyü arttırmak istiyor, diğer yandan işçilerin ve gerçekten işçiden yana devrimci sendikaların sömürüyü uysallıkla karşılamalarını, ses çıkarmamalarını istiyorlar. Fakat işte bu mümkün değildir. Eşyanın tabiatına aykırıdır. Sömürü ve baskının olduğu yerde uysallık olamaz. Sömürü ve baskıya dayanan kapitalist sistem içinde işçi sınıfının mücadelesi durmaz, durdurulamaz. Yıllardır hem sendikal ve hem de siyasal özgürlükleri ağır baskılar altında tutulan işçi sınıfımız mücadelede gerilememiştir. Bugün daha da güçlenmiş olarak mücadelesini sürdürüyor. Terörün en şiddetli olduğu 12 Mart dönemi içinde bile işçi sınıfımızın bu güçlü ve yiğit sesi bastırılmamıştır.

...VE GERİLETİLEMİYOR

İşçiler toplu sözleşme haklarından, yani parasal çıkarlarından dahi vazgeçerek, üyesi olduğu devrimci sendikadan içinde kalmayı, bunun için de mücadele etmeyi göze almışlardır. Ve bu mücadelelerini de sürdürmektedirler. Bu husus son derece önemli ve altı çizilecek bir durumdur. MC'nin Çalışma Bakanının, Bölge Çalışma Müdürlerinin verdiği emir uyarınca sarı, gerici sendikalara yetki verilmesi onlar açısından çözüm yolu olmadığını, politize olmuş işçilerin verdikleri mücadelede anlamışlardır.

İşte işçilerin gerçek devrimci sendikalara gösterdikleri bu yaklaşımı önlemek için MC hükümetinin başvurduğu baskı ve şiddet giderek artmakta, işçilerin özgürce sendika seçmelerinin bir yolu olan referandum hakkına da bu nedenle karşı çıkmaktadırlar.

TIRMANAN FAŞİZME KARŞI...

Tek kelimeyle faşizm tirmanış halindedir. Fa-

şizm kapıları zorluyor. Her geçen gün daha da yoğunlaşarak açık faşist bir rejime doğru gidiliyor. Bu gidişe karşı her alanda yiğinsal ve örgütlü mücadele şarttır. En örgütlü, en disiplinli sınıf olan işçi sınıfı, demokrasi için mücadelede en etkin güçtür. Demokratik kitle ve sınıf sendikacılığı bugün gittikçe daha sağlam temellere oturuyor. Gittikçe daha geniş yığınları kavıyor ve gittikçe burjuvazi karşısında uzlaşmaz bir mücadele içine giriyor. Bu gelişimi hızlandırmak işçi sınıfının sendikal birliğini sağlamak ve onu gözbebeğimiz gibi korumak başta gelen görevimizdir. İşçi sınıfımızın sendikal birliğini güçlendirmek, faşizme karşı mücadelede önde duran görevdir. Ve aynı zamanda demokrasi için mücadelenin güçlü biçimde sürmesi ve başarılarına varması için etkin bir faktördür. Fakat elbette faşizme karşı mücadele sadece ekonomik planda verilemez. Faşizm kapitalist sınıfların en baskıcı, en sömürücü bir yönetim biçimi olduğuna göre, faşizme karşı mücadele elbette siyasi bir mücadeledir. Bugün devrimci sendikalara siyasi mücadelede önemli görevler düşmektedir. MC hükümeti ve faşizm sadece parlamento içi mücadeleyle alt edilemez.

...ÇOK YÖNLÜ SİYASAL MÜCADELLER

Faşizme karşı demokrasi için mücadelede parlamentodaki demokratik güçlerin mücadelesi ve parlamentonun bileşimini daha demokratik kılmak elbette son derece önemlidir. Ancak faşizmin tirmanmasını geriletmek, parlamento içi ve parlamento dışı mücadelenin bir bütün olarak birleşmesiyle mümkündür. Yığınların aktif desteğini almadan ve onu faşizme karşı seferber etmeden faşizmin tirmanışını durdurulamaz. İşte bu nedenle en başta devrimci sendikaların yiğinsal ve örgütlü gücü önem taşıyor. Elbette yiğinsal mücadele sadece işçi sınıfının eylemlerinden ibaret olamaz. Bütün demokratik güçler bu mücadelede örgütlü biçimde yer alarak, faşizme karşı demokratik güçlerin meyvesini oluşturmaktadırlar. İşçi sınıfı aynı zamanda iktidar için mücadele veriyor. Gerek sosyalizme varma mücadelesinde, gerekse faşizmin tirmanış karşısında verilecek mücadelede işçi sınıfının siyasi gücü ve siyasi partisi belirleyici bir rol oynayacaktır. İşçi sınıfımızın demokratik ve sosyalist mücadelesini güçlendirmek, örgütlenmesini pekiştirmek önde gelen bir görevdir. Bütün bu çok yönlü gelişme, örgütlenme ve mücadeleyle faşizm geriletilebilir. Demokrasi için yeni mevziler kazanılabilir.

Bu mücadelede CHP daha aktif hale getirilebilir ve getirilmelidir. Ve diğer demokratik güçlerle daha sağlam bağlar kurulabilmelidir. Kapitalist dünya sistemi gittikçe daha hızlı çöktüğü, sosyalist sistemin belirleyici bir güç olarak hızla ilerlediği çağımızda artık faşizm uzun ömürlü olamaz. Yine kan döker, yine masum insanları inletir ama zulüm uzun süreli olamaz. Bu nedenle sadece inancımızı değil, matematiksel kesinlikle olan gerçeği bir kez daha haykırıyoruz. MC hükümeti düşecektir. Demokrasi mücadelesi mutlaka galip gelecektir. Mutlaka ve mutlaka kapitalizm son bulacaktır ve ülkemizde sosyalizm bir güneş gibi doğacaktır.